

COLD CASE REBOOT

แฟ้มคดีลำดับที่ 05 บันไดเพนโรส

ไข

คดี
ปริศนา

ฟานลั่ว เขียน
หลิงฮวา แปล
Leila ภาพปก

COLD CASE REBOOT ไชคดียปรีศนา

แฟ้มคดีลำดับที่ 05 บันไดเพนโรส

卷宗编号 05 彭罗斯阶梯

ผ่านแล้ว 樊落 เขียน หลังฮวา แปล

Copyright © 2009 by 樊落 (Fanluo)

Thai Language Edition © 2022 by Bakerybook Publishing

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-7477-83-1

พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤษภาคม 2565

ราคา 390 บาท

บรรณาธิการเล่ม : OhM

ภาพปก : Leila

ศิลปกรรม/รูปเล่ม : Bookcreation

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท เบเกอรี่บุ๊ก จำกัด

77/12 ซอยประชาอุทิศ 75 แขวง 10 ถนนประชาอุทิศ

แขวงทุ่งครุ เขตทุ่งครุ กรุงเทพฯ 10140

ฝ่ายขาย : 086-534-0240

www.bakerypublishing.com

 bakerybook@hotmail.com

 Bakerypublishing

ขอขอบคุณฟอนต์สวยๆ จาก www.f0nt.com

พิมพ์บน

กระดาษถนอมสายตากรีนรีด

www.greenread.com

NUMBER

NAME

COLD CASE
REBOOT

DATE

คดีแช่แข็ง

หมายถึงคดีค้างคา การไต่คดีอาชญากรรมนั้นล้วนมีช่วงเวลาเวลาที่ทองคดีที่ผ่านไปหนึ่ง เดือนแล้วยังคดีคลายไม่ได้จะถูกจัดให้อยู่ในขอบเขตคดีแช่แข็ง ยิ่งงานสืบสวนทั้งช่วงห่างจากระยะเวลาการเกิดคดีมากเท่าไรระดับความยากของการไต่คดีก็ยิ่งยากมากขึ้นเท่านั้น ด้วยเหตุนี้กรมตำรวจจึงได้จัดตั้งศูนย์ควบคุมตรวจสอบ โดยมีเจ้าหน้าที่พิเศษรับผิดชอบสืบสวนคดีปริศนาประเภทนี้ ภายใต้ชื่อ “แผนกคดีแช่แข็ง”

บทนำ

“แอ็ก... แอ็ก... แอ็ก...”

ชายหนุ่มอ้าปากหอบหนักขณะพุ่งตัวไปที่ระเบียบทางเดิน ดวงไฟดับหมดแล้ว จึงมองเห็นบานประตูมืดสลัวตรงหน้าได้เพียงเลือนราง ความยินดีฉาบเข้ามา เขาลืมความหวาดกลัวจากการถูกไล่ล่าไปชั่วขณะ พยายามวิ่งไปเบื้องหน้าอย่างสุดชีวิต

ทว่าขาซ้ายประหนึ่งถูกกรอกด้วยตะกั่ว แข็งทื่อลากไม่ขยับ ทั้งที่ประตูอยู่เบื้องหน้าแต่ไม่ว่าอย่างไรก็เข้าไปใกล้ไม่ได้ เขาร้อนใจแล้ว เจ้ามืดในมือขึ้น หมุนตัวไป ทันใดนั้นก็ต้องตกใจจนร้องลั่น...มิน่าละ เขาเข้าถึงขยับไม่ได้ ที่แท้เพราะมันถูกจับไว้โดยหญิงสาวผมยาวชุดแดง ร่างกายครึ่งหนึ่งของเธอหอบอยู่บนพื้น นัยน์ตาสีแดงกำราวกับจะหยดออกมาเป็นโลหิต สองมือกดขาเขา พยายามลากไปด้านหลังอย่างสุดกำลัง

“เธออย่าโทษฉัน ไม่ใช่ฉันทำร้ายเธอ เป็นความคิดพวกเขา ไม่เกี่ยวกับฉัน! ปล่อยมือ! ปล่อยมือสิ!”

เสียงชายหนุ่มร้องลั่น ทว่าหญิงสาวไม่เพียงไม่ปล่อยยังจับแน่นยิ่งขึ้น โลหิตหยาดหยดลงมาจากหน้าผาก ตกลงบนพื้นดังแปะๆ

เห็นแววอาฆาตแค้นในดวงตาเธอ ชายหนุ่มรู้วามตทางรอดแล้ว เว้นแต่กำจัดเธอทิ้ง ไม่เช่นนั้นเขาไม่มีทางหนีพ้น

“ไปตายซะ!”

เขาฟันฉับลงไป เสียงกระดูกลั่นดังในอากาศ สิ่งนี้นำพาความหวังมาให้ เขาจึงพุ่งลงไปอีกสิบกว่าครั้ง ในที่สุดเรี่ยวแรงซึ่งจับเขาเอาไว้ก็คลายออก ชายหนุ่มถีบสิ่งกีดขวางทิ้ง วิ่งตรงไปยังประตู

สองฟากของระเบียงทางเดินแว่วเสียงดังสวบแก้วหู บ้างเป็นเสียงกรีดร้อง บ้างเป็นเสียงครางครวญ บ้างเป็นเสียงสาปแช่ง ภาพวาดสีน้ำมันบนผนังเคลื่อนไหวราวมีชีวิต คนในภาพยื่นมือมาไขว่คว้าตัวเขา ชายหนุ่มตกใจกลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ เหวี่ยงมีดฟันปะปะไปหนึ่งยก จากนั้นจึงวิ่งตรงไปที่ประตูโดยไม่เหลือบตามองด้านหลัง

เพื่อเย็นเฉียบไหลลงมาจากหน้าผาก เขาใช้แขนเสื้อเช็ดเหงื่อ ถือโอกาสโยนมีดซึ่งบินแล้วทิ้ง เอื้อมมือผลักประตู ทว่ามันถูกล็อกไว้ เขาบิดลูกบิดไปมา แก๊กๆๆๆ....

ลูกบิดประตูใกล้จะหัก ถึงอย่างนั้นบานประตูกลับไม่ขยับแม้แต่น้อย เขาโมโหจนว้างเท้าถีบไปสองที พึมพำกับตัวเอง “กุญแจ...กุญแจอยู่ไหน?”

‘หลังจากเข้ามาใครถือกุญแจ? ดูเหมือนจะเป็นเจ้าสี่ตา ไม่สิ เป็นเสี่ยวลู่? หรือว่าจอมยุทธ์...’

เขาที่นั่งคิดอยู่ครึ่งค่อนวัน ตอนนั้นพวกเขาสี่คนเข้าไปในห้องรับแขก ใครบางคนโยนกุญแจไว้บนโต๊ะน้ำชาในห้องนั้น นั่นก็หมายความว่าหากอยากออกไปเขาต้องกลับไปห้องรับแขกอีกครั้ง

นี่ถึงประสบการณ์ของขวัญเมื่อครู หนึ่งศิระชายหนุ่มชาวบ
เขาหันหน้ากลับไป ตัวสั่นงันงก ไม่คิดว่าตรงหน้าจะมีใครคนหนึ่งยืนอยู่ บน
ใบหน้าคนผู้นั้นประหนึ่งทาแบ่งไว้หนึ่งชั้น มันขาวซีดจนน่ากลัว ไม่มีอารมณ์
ความรู้สึกแม้เพียงนิด นัยน์ตาทั้งสองจ้องเขม็งมองตรงมา

ชายหนุ่มตกใจจนร้องลั่น หากมิใช่เพราะด้านหลังคือประตูเขาก็อาจ
หลุดลงนั่งแปะกับพื้นไปแล้ว แต่ตอนนี้ร่างเขาเซพียงกับบานประตูก่อนจะ
หลุดไถลร่วงลงสู่พื้น คนผู้นั้นตรงเข้ามาพุง เขาเรียกอีกฝ่ายเสียงลั่น

“จอม...จอมยุทธ์...”

“นายเห็นสีตาแล้วใช่ไหม?”

“เห็น...เห็นแล้ว...”

ชายหนุ่มมองเห็นมิดหันผัดในมืออีกฝ่าย คมมิดแตกร้าว ด้านบนมี
รอยเลือดเป็นดวงดวง สิ่งแรกที่เขาคิดได้คือเจ้าสีตากับเสียงลั่นถูกกำจัดทิ้ง
จอมยุทธ์บ้าไปแล้วถือมีดไล่ฟันคนไปทั่ว พวกเขาต่างก็สู้ไม่ชนะ

มิดเล่มนั้นเงื้อมขึ้น พอเห็นว่ามันกำลังจะฟันลงมาชายหนุ่มพลันเกิด
ปัญญาในยามคับขัน ยกมือชี้ไปยังระเบียบทางเดินฝั่งตรงข้าม ร้องลั่น

“เจ้าสีตา อยู่ตรงนั้น!”

จอมยุทธ์หันไปมอง ชายหนุ่มฉวยโอกาสตะกายตัวลุกขึ้น คว่ำแจกัน
ดอกไม้ที่อยู่ทางด้านข้างทุบใส่ศิระจอมยุทธ์เต็มแรง

ทว่าความหวาดกลัวทำให้เขายืนไม่มั่นคงจึงลื่นล้มกลางทาง แจกัน
ดอกไม้แหลบไปฟาดใส่แก้มจอมยุทธ์ อีกฝ่ายกุมแก้มร้องโหยหวน ชายหนุ่ม
รีบออกแรงผลักอีกครั้งแล้วกุดฟันวิ่งไปทางห้องรับแขก

เสียงครวญครางโหยหวนรอบด้านยิ่งดังมากขึ้น ชายหนุ่มยกมือปิด
หูพุ่งตัวเข้าไปในห้องรับแขก ใครจะรู้ว่าเพิ่งเข้าไปถึงก็ลื่นล้ม เขายืนมือลูบพื้น

โดยไม่สนใจความเจ็บปวด ที่อยู่บนมือคือของเหลวสีแดงข้น เขาร้องลั่นผวา กระโดดลุกขึ้น กระโจนไปหาบุญแจบนโตะน้ำชา

บนโตะน้ำชาวางข้าวของไว้ระเกะระกะ ล้วนเป็นขนมขบเคี้ยวที่พวกเขานำมา ขวดไวน์เอียงล้มอยู่บนถาดหิ้ว ไวน์ที่อยู่ในขวดไหลไปตามโตะ หยดลงบนพื้น ทั้งที่เป็นกลิ่นไวน์แต่กลับทำให้รู้สึกคลื่นเหียนอย่างแรง เขาอาเจียนลงไปพลาจันหาไปพลาจัน ทันใดนั้นก็ถูบถูกล้างของเย็นๆ เป็นแวนตาที่แตกร้าว...เขามองเห็นคนที่นอนอยู่ใต้โตะน้ำชาซึ่งถูกกั้นด้วยบานกระจกใส เป็นเจ้าสี่ตา!

ไม่ว่าให้เขาร้องออกมา คนผู้นั้นก็ลืมตาพริบ ยื่นมือมาคว้าข้อมือเขา แล้วลากไปใต้โตะน้ำชา!

ชายหนุ่มกลัวจนขวัญหนีดีฝ่อ มีอหวนคว้าขวดไวน์ได้ก็ฟาดไปทางเจ้าสี่ตา ขวดแตกแล้วแต่เขายังกลัวว่าจะไม่พอจึงทุบต่อครั้งแล้วครั้งเล่า ปากก็ร้อง “ฉันรู้ว่าพวกนายอยากทำร้ายฉัน พวกนายอิจฉาฉัน ใช้ประโยชน์จากฉัน พวกนายคิดจะฉกฉวยข้อกล่าวหาทั้งหมดมาให้ฉัน...”

“เหอะ!”

ตรงหน้ามีเสียงเหอะแผ่วเบาดังแว่วมา ชายหนุ่มเงยหน้า หึงสาวซึ่งถูกเขาสั่งหารไปก่อนหน้านี้กลับมามีชีวิตอีกครั้ง ทั้งยังยืนอยู่ตรงหน้า จ้องมองเขาด้วยสีหน้าประหลาด

เขาเขวี้ยงขวดไวน์ไปทันที ขวดกระแทกเข้ากับผนังส่งเสียงดังเพี้ยง ทว่าไม่อาจกลบเสียงหัวเราะแหลมเสียดหูของเธอได้ เขาไม่กล้าหันกลับไปมอง ลนลานวิ่งหนีไประเบียงทางเดิน เสียวลูยีนอยู่ที่นั่น ในมือถือปืนล่าสัตว์ นั่นเป็นปืนที่พวกเขาตั้งใจเตรียมมาเพื่อใช้ล่าสัตว์โดยเฉพาะ

เขาร้องบอกดังลั่น “เธอคืนชีพแล้ว เธอจะฆ่าพวกเรา รีบกำจัดเธอ

เร็วเข้า!"

หญิงสาวชุดแดงพุ่งตัวมาจากทางด้านหลัง เสี่ยวลู่ยกปิ่นขึ้น ทว่ากลับไม่ได้ยิงใส่เธอแต่ยิงมาที่ขา ยังดีที่ขาหลบได้ว่องไว กระสุนจึงยิงถูกผนังแทน

เขาไม่คาดคิดว่าแม้แต่เสี่ยวลู่ก็จะกลายเป็นศัตรู เวลาไม่ใช่หน่วยล่องลับก็เป็นชั้นที่ดับสูญ ชายหนุ่มทุ่มสุดตัว พุ่งเข้าไปแย่งปิ่น หันไปยิงใส่หญิงสาวหนึ่งนัด แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ยังกระสุนนัดที่สองไม่ได้ เขาร้อนใจจนหยันตาแดงก่ำ สุดท้ายจึงฟาดเสี่ยวลู่ด้วยพานท้ายปืนแล้วหมุนตัวออกวิ่ง

เขาลนลานวิ่งหนีไม่เลือกทางกระทั่งเข้ามาในห้องครัว เสี่ยวลู่ไล่ตามมาอย่างกระชั้นชิด ดึงมีดจากชั้นวางเครื่องครัวแทงเขา เขากันไว้ด้วยพานท้ายปืน แล้วฟาดศีรษะอีกฝ่ายล้มลงอีกครั้ง ยังมีหญิงสาวชุดแดง เธอเพิ่งถูกปิ่นยิง ใบหน้าทะลุเป็นรูขนาดใหญ่แต่กลับไม่ตาย ชายหนุ่มเห็นเช่นนั้นถึงกับฮาอ่อน ตัวสั่นนั่งงก แต่ก็ยังกัดฟันลั่นไกอย่างยากเย็นยิงเธอไปอีกหนึ่งนัด

เธอล้มหน้าหงาย เขาเกรงว่าปิ่นจะไม่ได้ผลจึงคว้ามีดหันผักแล้วทำใจล้าวิ่งผ่านข้างตัวเธอไป ตอนวิ่งไปถึงประตูเห็นถุงของกินกับกระเป๋ากะสุนกองอยู่บนพื้นจึงรีบหยิบขึ้นมา

มีคนยืนอยู่ตรงระเบียงทางเดิน เนื่องจากไม่มีแสงไฟจึงมองเห็นไม่ชัดว่าเป็นใคร เขามองเห็นเพียงอาวุธในมืออีกฝ่าย ดูเหมือนประตูหน้าจะออกไปไม่ได้แล้ว ยังดีมีห้องหนึ่งเปิดประตูไว้ เขากะโจนเข้าไปปิดประตู ตอนล็อกมือไม้ยังสั่นระริกไม่หยุด ฝูงพลาสติกกับมีดถึงกับร่วงหล่นลงพื้น

ในที่สุดก็ล็อกได้อย่างยากเย็น เร็วแรงถูกใช้ไปจนหมดสิ้น เขาพิงโต๊ะทางด้านข้าง ยืนนิ่งราวกับเป็นอัมพาตก่อนจะอ้าปากแล้วเริ่มร้องให้รู้สึกได้ว่าใบหน้าเปียกชื้น ไม่รู้ว่าเป็นเลือดหรือน้ำตา เขายกมือเช็ดไปหนึ่งที่ เพิ่ง

จะระบายลมหายใจโล่งอก เสียงบังกี้ดังขึ้น มีคนกระแทกประตูจากด้านนอก ครั้งแล้วครั้งเล่า...

ชายหนุ่มประสาธเสียวขึ้นมาทันที เขายกปืนล่าสัตว์ยิงออกไปหนึ่งนัดจากนั้นก็รีบบรรจุกระสุน ยิงออกไปอีกหนึ่งนัด เสียงด้านนอกถึงค่อยหยุดลง

เขาหัวเราะ ความล้าพองใจเอ่อล้น เขาปาดน้ำตาแล้วตะโกนลั่นใส่ประตู “แน่จริงก็มาฆ่าฉันสิวะ มาเลย!”

ไม่มีเสียงตอบ เขาจึงตะโกนอีกครั้ง “แต่ก่อนพวกแกสู้ฉันไม่ได้ ตอนนั้นก็เหมือนกัน ไ้อ้เวร! คูสิว่าใครจะตายก่อน...”

“หึ!”

เสียงหัวเราะดังแว่วมา แผลวเบาอย่างยิ่ง แต่ยามที่กระทบโสตประสาท กลับดังก้องราวกับฟ้าร้อง เขาหยุดการตะโกนอย่างคลุ้มคลั่ง ยกปืนขึ้นแล้วหันมองรอบด้าน ในห้องมีเสียงกึกกๆ ดังขึ้น เขาฟังอยู่นานถึงพบว่านั่นคือเสียงฟันของตัวเองกำลังกระทบกัน

“หึๆ!”

เสียงหัวเราะไหลผ่านเข้ามาอีกครั้ง เขายิงไปทางฝั่งตรงข้ามทันที ตอนก้มหน้าลงเพื่อจะบรรจุกระสุนอีกนัดกลับพบว่ากระเป๋ากะสุนว่างเปล่า ชายหนุ่มหมอบลงกับพื้นเพื่อหากระสุน ทันใดนั้นใบหน้าก็ถูกสายลมเย็นเยือกพัดกระทบ กระโปรงผ้าโปร่งสีแดงสดลอยมาตรงหน้า

เขาเงยหน้าขึ้น ประจันหน้ากับหญิงสาวพอดี ใบหน้าสีเทาอยู่ติดเบื้องหน้าเขาแบบจับพลัน ครั้งนี้เขาไม่เหลือกระทั่งเรียวยาวจะร้องตะโกน น้ำตาพรุ้งฟูโดยไม่อาจควบคุม หัวใจเต้นด้วยความเร็วอันน่ากลัว คิดเพียงเธอตายไปแล้วไม่ใช่หรือ? เขายังเธอไปตั้งหลายนัด เธอจะไม่ตายได้อย่างไร?

นี่คือความฝัน นี่ต้องเป็นความฝันแน่...!

ไม่! เธอตายไม่ได้ เพราะเธอตายไปตั้งนานแล้ว เธอตายไปแล้ว ตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อน!

ทว่าหญิงสาวไม่เพียงไม่ตาย ยังอยู่ดีมีสุข อยู่ตรงนี้ ตรงนั้น ตรงโน้นก็มี ไม่รู้ว่าในห้องมีหญิงสาวชุดแดงเพิ่มขึ้นมากมายตั้งแต่เมื่อไร เธอยืนอยู่ใน ตำแหน่งต่างๆ กัน หญิงสาวชุดแดงทุกคนจ้องมองมาที่เขาด้วยรอยยิ้ม ใน ดวงตาเต็มไปด้วยแวววับหยันเหมือนกับท่าทางเยาะเย้ยเขาในครั้งนั้นไม่มี ผิด

พอคิดถึงเรื่องสมัยก่อนเขาก็รู้สึกเดือดดาลขึ้นมา ความไม่ยินยอม ความเคียดแค้น รวมทั้งความตื่นเต้นหลังการแก้แค้นเถาเถาเข้ามาในสมอง พร้อมกัน เขาโยนปืนล่าสัตว์ทิ้ง เจ้ามืดดวงตะวันเข้าใส่

“ฉันไม่มีทางตาย! ฉันไม่มีทางตาย! ถ้าจะตาย ก็ต้องตายด้วยกัน!”

1

มาจากราตรีรอยตัวลงมา ห้องโถงชั้นสามของโรงแรมขนาดใหญ่ตั้หวง มีแขกเหรื่อมารวมตัวกันแน่นขนัด

คำคั้นนี้ตระกูลเงินซึ่งยึดครองวงการดีไซน์ไปครั้งหนึ่งได้เหมาะที่นี้ไว้ เพื่อฉลองที่งานประชุมการออกแบบเครื่องประดับครั้งนี้ประสบความสำเร็จ อย่างงดงาม ผู้ที่ได้รับเชิญเข้าร่วมงานเลี้ยงนอกจากเหล่าผู้มีฝีมือในแวดวงแล้วยังมีผู้มีชื่อเสียงในโลกธุรกิจอีกมากมาย ตรงกลางห้องโถงจัดตั้งช่องทางพิเศษเอาไว้ มีนายแบบนางแบบในสังกัดของตระกูลเงินมาแสดงเครื่องประดับแบบใหม่ของดีไซน์เนอร์ซึ่งเพิ่งเปิดตัวในปีนี้

หลินจื่อเหียนซึ่งอยู่ท่ามกลางเพชรพลอยวูบวาบตระการตา รู้สึกว่าบรรยากาศเช่นนี้น่าเบื่อหน่ายเป็นอย่างยิ่ง

เบื้องหน้าไม่ไกล หญิงสาวผู้มีชื่อเสียงหลายคนต่างล้อมอยู่รอบตัวนางแบบเพื่อชื่นชมแหวนมรกตบนมือเธอ ได้ยินเสียงพวกเธอถอนใจพลางเย้ยชื่นชมไม่ขาดปาก หลินจื่อเหียนยิ่งรู้สึกว่่าไม่อาจเข้าใจได้ เครื่องประดับ

ใหญ่โตขนาดนั้นใส่แล้วจะไม่สะดวกมากขนาดไหน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเวลาสวมนวมฝึกซ้อม ประโยชน์อย่างมากที่สุดก็คือเวลาต่อยศคนอาจใช้เป็นอาวุธได้

ไม่ว่าในใจจะรู้สึกเบื่อหน่ายเพียงใด เธอก็ยังต้องประคับประคองยืมนำไปบนใบหน้าพร้อมกับแสดงท่าทางสนใจสนอกสนใจ เนื่องจากค่านี้นั้นฐานะของเธอถูกกำหนดให้เป็นคุณหนูตระกูลร่ำรวย เข้าร่วมงานเลี้ยงเพื่อขึ้นชมเครื่องประดับอัญมณีแบบใหม่ล่าสุด

ในฐานะผู้หญิงที่ปกติแล้วย่อมชื่นชอบเรื่องความสวยความงาม รองเท้าส้นสูงนั้นหลินจื่อเหยียนยังพอไหว แต่เธอไม่ค่อยชินกับการสวมชุดราตรียาว ยามเดินเหินจึงรู้สึกลำบาก แต่ชุดกระโปรงสีน้ำเงินเข้มชุดนี้เซียวหลานเฉ่าเป็นคนช่วยเลือกให้ ทั้งยังช่วยเธอเลือกไข่มุกสีขาวสองเส้นเป็นเครื่องประดับ เส้นหนึ่งอยู่บนเรือนผม อีกเส้นสวมอยู่บนลำคอ หวังหน้าบอกว่าการจับคู่แบบนี้เหมาะกับบุคลิกของเธอมาก เธอต้องเชื่อมั่นในสายตาของเขา

ทว่าแม้หลินจื่อเหยียนจะเชื่อมั่นในสายตาของหวังหน้าหมดใจ แต่เธอไม่ค่อยเชื่อในกระเป๋าเงินของเขานัก เสื้อผ้าชุดนี้แพงมาก ต่อให้เขามาก็น่าจะแพงมากอยู่ดี

‘ไม่ต้องกังวล คราวนี้พวกเธอออกปฏิบัติภารกิจ ค่าใช้จ่ายย่อมต้องเบิกได้ อีกอย่างทุกคนก็เป็นเพื่อนกัน สิ่งซึ่งต้องให้ราคาราคาแพงอยู่แล้ว’

สิ่งซึ่งคือผู้ต้องสงสัยคนหนึ่งซึ่งปรากฏตัวในคดีฆ่าคนศพก่อนหน้าเขาเป็นนายแบบซึ่งกำลังเป็นดาวรุ่งพุ่งแรง เนื่องจากคดีครั้งนั้นทำให้เขาถูกนำเสนอข่าวซ้ำแล้วซ้ำเล่าจึงฉวยโอกาสนี้สร้างกระแส เมื่อแรกเริ่มเขากับเซียวหลานเฉ่าต่างฝ่ายต่างไม่ชอบชู้หน้า หลินจื่อเหยียนไม่รู้ว่พวกเขากลายเป็นเพื่อนกันตั้งแต่เมื่อไร สิ่งซึ่งพอได้ยินว่าเซียวหลานเฉ่าต้องการเช่าชุดราตรี

ก็ขอให้เพื่อนซึ่งเป็นดีไซเนอร์จัดหามาให้หลายชุด

ครั้งนี้เพื่อนร่วมงานคนอื่นในแผนกดีแซ่แข็งก็มาร่วมปฏิบัติการกิจด้วย เพื่อจับหวัชโมยในงานเลี้ยงนี้พวกเขาถึงกับเคลื่อนไหวพลเติมกำลัง กระทั่งโอดาคูอย่างเหล่านี้อีกยังไม่เว้น

ระยะนี้แผนกสืบสวนคดีอาชญากรรมได้รับการแจ้งความหลายครั้ง ล้วนเป็นคดีสิ่งของจัดแสดงในนิทรรศการส่วนบุคคลถูกขโมย เสียพรานสงสัยว่ากลุ่มโจรจะปลอมตัวเป็นแขกเพื่อลอบก่ออาชญากรรม ดังนั้นจึงได้ติดต่อกับตระกูลเงินแจ้งว่ามีความเป็นไปได้สูงที่หวัชโมยจะใช้วิธีการบางอย่างปะปนเข้ามาในงานเลี้ยง หวังว่าพวกเขาจะอนุญาตให้เจ้าหน้าที่ตำรวจปลอมตัวเข้ามาเพื่อตรวจสอบอย่างลับๆ

ตระกูลเงินเองก็ไม่อยากให้เกิดความยุ่งยากอันไม่จำเป็นในงานเลี้ยง ดังนั้นหลังไต่ถามว่ามาตรการรักษาความปลอดภัยของตนพิเศษมากแค่ไหนหนึ่งรอบก็ตกลงให้ความร่วมมือ ยอมรับข้อเสนอแนะของเสี่ยวหรานในที่สุด

ตามหลักแล้วนี่ควรเป็นงานของแผนกสืบสวนคดีอาชญากรรม แต่เสี่ยวหรานบอกว่าเจ้าหน้าที่ในแผนกเขาติดตามคดีนี้มาตลอด รูปร่างหน้าตาอาจถูกเปิดเผยแล้ว หรือต่อให้ไม่เปิดเผยบรรยากาศของพวกเขาแค่นี้เฉยๆ แล้วบอกว่าไม่ใช่ตำรวจยังไม่มีใครเชื่อ จึงมาให้อำนาจให้เสี่ยวหรานเข้าช่วยเหลือ

เรื่องที่ทำให้ทุกคนประหลาดใจก็คือ ทันทีที่ได้รับคำร้องขอจากเสี่ยวหราน เสี่ยวหรานเขาก็ตอบตกลงโดยไม่ได้แย้ง ดังนั้นในสถานที่จัดงานเลี้ยงตอนนี้จึงล้วนเป็นคนของแผนกดีแซ่แข็ง ส่วนคนของแผนกสืบสวนคดีอาชญากรรมเตรียมพร้อมอยู่ในห้องพนักงานรักษาความปลอดภัยเพื่อออกจู่โจมได้ทันทีที่เกิดเหตุ

“พบความผิดปกติบ้างหรือเปล่า?”

เสียงงานเพิงชื่อดังมาจากเครื่องมือสื่อสาร หลินจื่อเหยียนจัดต่างหูที่สวมไว้เล็กน้อย แสร้งพิจารณาอันฉุนฉุนขณะลดเสียงตอบ “ทุกอย่างปกติ”

“ตรงฉันทุกอย่างก็ปกติเหมือนกัน”

เหล่าไปตอบ หลินจื่อเหยียนมองไปทางฝั่งตรงข้ามเห็นเขากำลังถือจานเค้กเคียวกินคำโต ต่อให้เป็นชุดชุดทักบรองเท่าหนึ่งก็ปิดบังบุคลิกโศกาคูบนตัวเหล่าไปไม่ได้...หัวหน้าเซียวหรานพูดไว้ไม่ผิด ภารกิจแบบนี้เหมาะให้พวกเขาออกโรงที่สุด เนื่องจากพวกเขาแต่ละคนดูไม่คล้ายตำรวจเลยสักนิด

เว่ยเจิ้งอ้อตอบจากอีกด้าน ในฐานะตำรวจที่เคยทำงานในทีมหลักของตำรวจสืบสวนมาก่อน บรรยายกาศของเว่ยเจิ้งอ้อจึงปลอมตัวได้ยากที่สุด คินนี้เขาจึงพาลูกชายมาด้วยเพื่อใช้เป็นเกราะกำบัง แบบนี้ก็ไม่มีใครสงสัยเขาแล้ว

ทำเช่นนี้เด็กค่อนข้างเสี่ยง หลินจื่อเหยียนคิดว่าเซียวหรานเขาจะปฏิเสธ ไม่คิดว่าเขากลับตกลง เว่ยเจิ้งอ้อเองก็ยึดอกรับประกัน “ไม่ต้องห่วง ลูกชายผมก็เหมือนคุณ แม้จะพูดจาเสียงเบาแต่ที่จริงกล้าหาญมาก”

กล้าหาญหรือไม่หลินจื่อเหยียนไม่รู้ แต่หนูน้อยน่ารักมากจริงๆ เข้าสู่สถานที่จัดงานเลี้ยงได้ไม่นานก็มีแขกผู้หญิงจำนวนไม่น้อยเข้ามาพูดคุยกับเขา หลินจื่อเหยียนยังเห็นดีไซเนอร์สอบถามเว่ยเจิ้งอ้อว่าต้องการให้ลูกชายเป็นนายแบบหรือไม่ ดูท่าหากตามนี้ของเว่ยเจิ้งอ้อจะเดินได้ถูกต้อง มีลูกชายเป็นเกราะกำบังไม่ว่าใครก็ไม่มีทางคิดโยนไปถึงฐานะตำรวจของเขา

หลินจื่อเหยียนอาศัยการดูอันฉุนฉุนเดินไปรอบๆ หนึ่งรอบ แยกหรี้อล้อมวงคุยเล่นกันกลุ่มละสามคนบ้างสองคนบ้าง หัวข้อที่แขกผู้หญิงส่วนใหญ่พูดคุยกันก็ไม่พ้นอันฉุนฉุนกับแฟชั่น ส่วนหัวข้อของแขกผู้ชายจะมีความหลากหลายกว่า เธอจับตามองกิริยาท่าทางคำพูดของทุกคนอย่างระมัดระวัง ไม่

พบจุดน่าสงสัย เวลานี้งานเลี้ยงคือกugelรอตมาแล้วได้ครึ่งทางแล้ว ทำให้
อดคิดไม่ได้ว่าหรือครั้งนี้พวกเขาจะคาดการณ์ผิดพลาด เป็นไปได้ไหมว่าหลัง
กลุ่มหัวขโมยประสบความสำเร็จมาหลายครั้งก็เปลี่ยนเป็นระมัดระวัง ไม่รีบ
ก่อคดีทันทีอีก

เธอมองไปทางจุดที่นางแบบยืนอยู่ งานเลี้ยงคืนนี้จัดอย่างใหญ่โต
ชนิดของอัญมณีที่จัดแสดงก็หลากหลาย แค่คิดก็รู้ว่าต้องวางมาตรการรักษา
ความปลอดภัยไว้เข้มงวดเพียงใด เธอสงสัยเล็กน้อยว่าหากกลุ่มหัวขโมย
ปรากฏตัวจริง พวกเขาจะขโมยอย่างไร

“คุณหลิน! คุณหลิน!”

สตรีวัยกลางคนแต่งกายหรูหรางดงามหลายคนเดินเข้ามา สตรีอ้วน
เตี้ยคนหนึ่งในกลุ่มนั้นยกมือทักทายเธอ ฝ่ายนั้นสวมชุดราตรีสีน้ำเงินเช่นกัน
แต่เนื่องจากเหตุผลด้านรูปร่างชุดราตรีนี้จึงทำให้เธอดูอ้วนขึ้นอย่างเห็น
ได้ชัด

หลินจื่อเหยียนยกมือทักทายนิดๆ แล้วยกแก้มทำเป็นมองไม่เห็น
แต่ผู้หญิงคนนั้นเดินเร็วมาก ก้าวเข้ามาขวางหน้าเธอไว้

“แม่สามีในขนาดตของเธอละ ทำไมไม่เห็นเลย คงไม่ใช่ว่าลงมือ
รวดเร็วแอบไปซื้อเครื่องประดับแล้วล่ะ?”

เผชิญหน้ากับคำถามของอีกฝ่าย หลินจื่อเหยียนได้แต่ยิ้มแห้งไม่ได้
เอ่ยตอบ

บังเอิญเหลือเกินที่คืนนี้มารดาของกานเฟิงจื่อก็มาร่วมงานนี้ด้วย
พูดตามคำบอกเล่าของกานเฟิงจื่อก็คือมารดาของเขาชอบเข้าร่วมงานสังสรรค์
รื่นเริง โดยเฉพาะเมื่อมีอัญมณีให้เชยชมด้วยแล้ว ต่อให้ลูกเห็บตกก็ไม่อาจ
หยุดยั้งเธอไม่ให้มาร่วมงานนี้ได้

เมื่อคุณนายกานมาถึงที่จัดงานเลี้ยงและเห็นหลินจื่อเหียนกับ กานเฟิงจื่ออยู่ด้วยกัน ย่อมคิดไปตามรูปการณ์ว่าลูกชายพาแฟนสาวมา เทียวเล่น จึงจัดแจงแนะนำเธอให้พวกเพื่อน ๆ รู้จักทันที

หลินจื่อเหียนไม่ถนัดรับมือกับเหล่าคุณนายผู้ร่ายแบบนี่ อีกทั้ง ยังมีภารกิจจึงเพียงชี้ไปข้างหน้าแล้วพูดแบบขอไปที “เธออยู่ทางนั้นค่ะ”

กล่าวจบก็ทำท่าจะผลไปแต่กลับถูกสตรีผู้นั้นดึงไว้

“ตายแล้ว ทำไมเธอไม่มีมารยาทขนาดนี้ กระทั่งชื่อคนยังเรียกไม่เป็น เมื่อครู่นี้สามีเธอก็แนะนำแล้วไม่ใช่หรือ ฉันแซ่จาง จางที่ผสมจากตัว กงกับตัวฉาง”

“ขอโทษค่ะ คุณนายจาง”

ที่จริงคำพูดที่หลินจื่อเหียนอยากพูดมากกว่าคือคุณนายกานไม่ใช่ แม่สามีเธอ แต่พอคิดได้ว่ายิ่งอธิบายจะยิ่งยุ่งยากกว่าเดิม เธอก็รื้อนจะพูด

คุณนายจางกวาดตามองพิจารณาเธอขึ้นลงแล้วพูดอย่างเหยียดหยัน “ดูจากท่าทางของเธอ...จู้ๆ คงเป็นพวกนางแบบสินะ?”

“ใช่ค่ะ”

“อ้อ แต่ส่วนสูงแค่นี้เป็นนางแบบก็คงลำบากหน่อย ต้องสวมส้นสูง แค่นี้ถึงจะเคียงป่าเคียงไหล่คนอื่นได้”

หลินจื่อเหียนไม่โต้ แต่ถ้าเทียบกับนางแบบมืออาชีพแล้วก็ยังมี ระยะห่าง เห็นได้ชัดว่าอีกฝ่ายกำลังเหน็บแนมเธอเสียๆ หายๆ คุณไม่ถูกคอ เธอจึงคิดจะเดินหนี ตอนนี้องค์คุณนายกานก็เดินมาจากด้านหลัง พูดด้วย รอยยิ้มเคลื่อนไหวใบหน้า “คุณนายจาง บังเอิญจริง ฉันจำได้ว่าลูกสาวคุณก็เป็น นางแบบเหมือนกัน”

“ใช่แล้วๆ เธอสุดยอดมาก...”

“จริงด้วย ได้ยินว่าก่อนหน้านี้เธอเข้าร่วมการแข่งขันคัดเลือกระหว่างประเทศอะไรสักอย่าง งานนั้นสุดยอดเยี่ยมจริงๆ น่าเสียดายที่เธอไม่ผ่านตั้งแต่การคัดเลือกรอบแรก หึๆ จุ๊ๆ”

ใบหน้าคุณนายจางเขียวคล้ำสลับขาวซีด หลินจื่อเหยียนเห็นแล้วอยากหัวเราะ ทว่าอยู่ต่อหน้าผู้คนมากมายจึงจำต้องอดกลั้นไว้

คุณนายกานแหวะคุณนายจางเสร็จก็กล่าวต่อ “อาชีพหลักของคุณหลินคือจิตแพทย์ นางแบบเป็นแค่งานอดิเรก เธอก็เลยไม่ต้องดิ้นรน ไม่เหมือนนางแบบบางคนที่ต้องเค้นสมองทำทุกวิถีทางเพราะอยากอยู่ในแวดวงระดับอินเตอร์ คุณนายจาง ถ้าคุณอยากหาหมอก็ก็น่าหาเธอได้ เห็นแก่ความเป็นเพื่อนจะคิดราคาพิเศษให้”

“หะะ ฉันมีชีวิตที่ดีอยู่แล้ว จะไปหาจิตแพทย์ทำไม?”

“นั่นก็ไม่ว่าจิตใจมีปัญหาองจากภายนอกไม่ออก ดูจากสีหน้าคุณไม่แน่ว่าอาจป่วยหนักจนเกินเยียวยาแล้วก็ได้ นั่นสินะ ทุกวันสามีไม่กลับบ้าน ลูกชายก็ก่อเรื่องวุ่นวายตลอด ลูกสาวทำมาหากินตั้งหลายปีก็ยังไม่ประสบความสำเร็จ พวกเราต่างก็เป็นผู้หญิง ฉันเข้าใจความอัดอั้นในใจคุณ”

สีหน้าคุณนายจางยังไม่น่ามอง อ้าปากพะงาบๆ คิดจะเถียง แต่คุณนายกานไม่ให้โอกาสเธอโดยสิ้นเชิง รีบชี้ไปฝั่งตรงข้ามแล้วเอ่ย “อู๊ย ไม่คุยกับพวกคุณแล้ว ลูกชายฉันมาแล้ว คนที่หล่อพี้นๆ คนนั้นนะ อีกสองคนที่หล่อกว่านี้ไม่ได้มา พวกเขาเป็นเจ้าแก๊วใหญ่เนาะ ต่างกันยุ่งมาก”

เธอพูดจบก็ผละไป ทันทีที่หมันตัวรอยยิ้มก็เลือนหาย หลินจื่อเหยียนเดินตามไปได้ยินเธอเพิ่มพ้ำ “แรงมาแรงกลับ ไม่โกง หึ!”

“อ่า...”

เห็นปฏิกิริยาของหลินจื่อเหยียน คุณนายกานถามด้วยความกังวล

“นี่เป็นคำที่ฉันเพิ่งเรียนมา ใช้ผิดหรือเปล่า?”

“ใช้ได้ถูกต้องมากเลยคะ คุณป้า ขอบคุณนะค่ะ”

“โอ๊ย ครอบครัวยุคเดียวกันจะขอบคุณอะไรกันล่ะจ๊ะ คนพรรคนี้นะควร
ถูกสั่งสอนซะบ้าง”

“ใช่ค่ะ เมื่อครู่รู้สึกอยากจัดการเธอสักยกยจริง ๆ”

คุณนายกานหนึ่งงัน หลินจื่อเหยียนรู้สึกตัวเองพูดผิดไปแล้วจึงรีบ
เอ่ยแก้ “หนูหมายถึง อ่า จัดการแก้ไขว่าหนูไม่ใช่จิตแพทย์นะคะ”

“ฉันรู้จ๊ะ ฉันตั้งใจพูดแบบนั้นให้เธอโมโห คนพรรคนั้นก็แบบนี้ ตัวเอง
มีชีวิตไม่ดีก็ชอบว่าคนอื่นไปทั่ว คุณนายจางคนนั้นแต่ก่อนยังคิดจะแนะนำ
ลูกสาวเธอให้เฟิ่งฉือ ใครบ้างไม่รู้เรื่องที่ลูกชายเธอเคยก่อไว้ พวกเราเป็น
ครอบครัวสุจริตจะไปเกี่ยวข้องกับคนพรรคนั้นได้ยังไง โอ๊ย! ไม่พูดถึงเธอแล้ว
คุณหลิน ทำไมหนูถึงได้เป็น...” คุณนายกานมองไปรอบด้าน ไม่ได้เอ่ยคำว่า
‘ตำรวจ’ สองคำนี้ออกมา “หนูเลือกอาชีพนี้เพราะสืบทอดอาชีพคุณพ่ออะไร
ทำนองนี้ใช่หรือเปล่า?”

“เปล่าค่ะ พ่อแม่หนูเป็นอาจารย์ทั้งคู่ คุณปู่ก็ใช่ ตอนแรกหนูก็อยาก
เป็นอาจารย์เหมือนกัน ต่อมา...”

ที่หลินจื่อเหยียนมาเป็นตำรวจเกี่ยวข้องกับประสบการณ์การถูก
ลักพาตัวเมื่อสมัยก่อนของเธอ แต่เรื่องนั้นพูดแล้วยาวเธอจึงระบายยิ้มเอ่ย
“ต่อมา รู้สึกว่าการเป็นตำรวจเหมาะกับหนูมากกว่า”

“แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน อาชีพนี้เหนื่อยมาก แต่บุคลิกหนูดูคล้าย
อาจารย์มากกว่า เป็นครอบครัวบัณฑิตกันทั้งบ้าน บนตัวหนูก็มีกลิ่นอาย
นักวิชาการ... หนูรู้สึกว่ามันดี เด็กคนนี้เป็นยังไงบ้าง?”

“เขาดีมากเลยคะ”

“ไม่ใช่ว่าฉันจะยกยอลูกตัวเองนะ ลูกฉันนะลึกๆ ในใจเป็นคนดีมาก ว่าง่ายรู้ความมาตั้งแต่เด็ก ทั้งยังกตัญญู ไม่เหมือนลูกชายคุณนายจาง ตอนเด็กก็เข้าสถานพินิจเยาวชนแล้ว...ไม่พูดถึงเขาดีกว่า กลับมาเรื่องเฟิ่งฉือ เด็กคนนี้น่ะบางครั้งก็ทำตัวซื่อบื้อ พูดจาไม่ผ่านสมอง ถ้าเขาพูดอะไรผิดไป หนูก็อย่าถือสาเขาเลยนะ”

“ไม่หรอกค่ะ เขาดีมากเลย”

คุณนายกานยังอยากพูดอีก แต่กานเฟิ่งฉือกำลังเดินเข้ามา

เขาได้ยินบทสนทนาของพวกเขาผ่านทางเครื่องมือสื่อสารแล้ว เกรงว่ามารดาจะพูดไม่หยุดจึงตรงเข้ามาปราม “กำลังทำอะไรม”

“แน่นอนว่าต้องกำลังพูดเรื่องดีๆ ของลูกนะสิ”

ลูกชายมาแล้วคุณนายกานจึงไม่รั้งตัวหลินจื่อเหยียนไว้พูดคุยกอีก ปล่อยให้ลูกชายอยู่เป็นเพื่อนหญิงสาว ส่วนตัวเองเองเลยไปคุยเล่นกับเพื่อนคนอื่น

กานเฟิ่งฉือปวดเหงื่อเย็น หลินจื่อเหยียนเห็นท่าทางร้อนรนของเขา แล้วยิ้ม “ฝึกปากคุณป้าร้ายกาจมาก เมื่อครู่พูดปากคุณนายจางจนพูดไม่ออกเลย”

“แม่ให้ทำยกลูกตัวเองเป็นพิเศษ อีกอย่าง...” กานเฟิ่งฉือลอบมอง หลินจื่อเหยียนขณะลองเอ่ยหยิ่งเชิง “อีกอย่างแม่ก็ชอบคุณมาก”

“ฉันเองก็ชอบคุณแม่คุณมากเหมือนกันค่ะ”

รอยยิ้มกานเฟิ่งฉือแข็งค้างอยู่บนใบหน้า หลินจื่อเหยียนรู้สึกว่ สีนํ้านี้ของเขาตลกมาก

“ฉันได้ยินคุณป้าบอกว่าลูกชายคุณนายจางเคยเข้าสถานพินิจเยาวชน คุณรู้เรื่องนี้หรือเปล่าคะ?”

“รู้ไม่มากนัก พวกเขาได้ลูกชายตอนอายุมากย่อมต้องทิ้งรักทั้งหลาย เพราะนั่นก็เลยเกิดเรื่อง คนประเภทนี้ชอบคิดว่ามีเงินนิดหน่อยก็จัดการทุกอย่างได้ คิดแบบนี้ไม่ช้าก็เร็วย่อมต้องล้มหน้าทิ่ม”

ด้านข้างมีเสียงหัวเราะดังขึ้นพร้อมกับคำพูดแปร่งหู “คุณกาน ตอนคุณพูดประโยคนี้เหมือนลืมไปว่าตัวเองก็อาศัยเงินจัดการธุระเหมือนกัน”

กานเพิ่งฉีกหันไปมอง หน้าเปลี่ยนสีในทันใด

ผู้พูดเป็นชายวัยกลางคน รูปร่างผอมตัวเล็ก หน้าตาไม่น่ามอง หากจะกล่าวว่าบนตัวเขามีตรงไหนโดดเด่นไม่เหมือนใคร ก็คงเป็นความสับสนที่เผลอออกมาจากรอยยิ้ม เห็นแล้วชวนให้รู้สึกถึงความจนอยากชกเขาลักหมัด

กานเพิ่งจู่จกชายคนนี้ เขาชื่อเฉียวเพย บอกว่าตัวเองเป็นนักข่าว แต่ความจริงคือนักเขียนอิสระที่อาศัยการขุดคุ้ยเรื่องซุบซิบของดาราและคนดัง

เขาเคยสอบถามเรื่องหมอนี้กับซูหยางสหายนักข่าว ซูหยางบอกว่าเพื่อขุดคุ้ยข่าวเฉียวเพยมักไม่เลือกวิธีการ นิสยแ่เกินเยียวยา เพื่อนร่วมวงการไม่มีใครยินดีคบหาแต่เขาไม่ใส่ใจ ไปมาเพียงลำพัง ทนที่ที่พบข่าวก็จะบินเข้าไปเกาะแน่นไม่ปล่อยเหมือนแมลงวัน เป็นคนน่ารังเกียจอย่างยิ่งคนหนึ่ง

เหตุที่กานเพิ่งฉีกตั้งใจสอบถามเรื่องเฉียวเพยก็เพราะระยะนี้เขาถูกเฉียวเพยเล็งเข้าให้แล้ว

ไม่รู้เฉียวเพยไปได้ยินข่าวมาจากไหน จึงวิ่งมาหาเขาหลายครั้ง หัวข้อทุกครั้งล้วนไม่พ้นว่าเขาใช้สายสัมพันธ์ภายในเพื่อให้ตัวเองพ้นผิด อย่างเช่นเห็นอยู่ว่าเขาเป็นคนฆ่าอดีตแฟนสาวแต่กลับผลักความผิดให้คนที่ป็นโรคอัลไซเมอร์ หรือเขาเคยขโมยเพื่อนร่วมงานหลายครั้ง แต่เพราะเบื่องบนมี

คนกดดันลงมาเขาถึงยังลอยนวลอยู่ได้

การประณามเหล่านี้สำหรับกานเฟิ่งฉือช่างเหลวไหลไร้สาระจนน่าขัน ทว่าการถูกเฉียวเฟยตอแยะติดตามถามอยู่ตลอดก็เป็นเรื่องน่ารำคาญสุดๆ ไม่คาดคิดว่าเฉียวเฟยจะติดตามมาถึงที่นี่ เขาไม่อยากถูกขัดขวางการปฏิบัติการกิจจึงขบีบตาให้หลินจื่อเหียน ส่งสัญญาณให้เธอลงมือโดยดูตามสถานการณ์ ส่วนตัวเองหมุนตัวเดินจากไป

เฉียวเฟยไม่รู้จักรหลินจื่อเหียน ทั้งไม่คาดคิดว่าเธอเป็นตำรวจ พอเห็นกานเฟิ่งฉือเดินหนีก็เดินตามไปทันที หลินจื่อเหียนใช้เครื่องมือสื่อสารกระซิบถาม “เฟิ่งหลี่ไจ่เจอปัญหาแล้ว จะช่วยเหลือไหมคะ?”

เว่ยเจิ้งอี้ตอบ “ยังไม่ต้อง จับตามองเป้าหมายไว้”

กานเฟิ่งฉือเดินไปไม่ถึงสองก้าวก็ถูกเฉียวเฟยขวางไว้ บุกรคนหนึ่งเดินผ่านมาจากทางด้านข้าง เฉียวเฟยถือโอกาสหยิบเหล้าจากเขามาหนึ่งแก้ว ชิมรสแล้วกล่าวด้วยสีหน้าทะเล้น “มีอะไรก็พูดกันดีๆ อย่าทำแบบนี้สิ”

“ผมไม่มีอะไรจะพูดกับคุณ”

กานเฟิ่งฉือบอกด้วยสีหน้าเย็นชาจบบททำท่าจะเดินไปแต่กลับถูกเฉียวเฟยขวางไว้อีกครั้ง

“คนที่ในใจมีเรื่องปิดบังถึงจะปฏิเสธการตอบคำถาม คุณกานที่จริงแล้วเด็กสาวน่าสงสารคนนั้นคุณเป็นคนฆ่าเธอสินะ?”

เด็กสาวน่าสงสารคนนั้นที่เฉียวเฟยว่าหมายถึงอดีตแฟนสาวของเขากานเฟิ่งฉือโมโหจัดจนกลายเป็นขำ “คุณไม่มีหลักฐานอย่าพูดจาส่งเดช ถ้ายังพูดไปเรื่อยแบบนี้ก็อย่าโทษที่ผมจับคุณไปสอบถามที่สถานีตำรวจ”

“โ๊ะโอะ! ถามไม่กี่ประโยคก็พลิกหน้าแล้ว? ยังบอกว่าตัวเองไม่ได้

เข้าไปเป็นตำรวจโดยอาศัยเส้นสายอีกหรือ คุณว่าไหม คนรวยอย่างพวกคุณนี่ช่างมีความสุขจริงๆ แค่วีรจาคเงินไม่กี่สิบล้านให้โรงเรียนก็สามารถไปเรียนมหาวิทยาลัยชั้นนำของอเมริกาได้ เรียนจบกลับมาบริจาคเงิน จากนั้นก็ปะปนเข้ามาเป็นข้าราชการได้ ไม่รู้เพื่อจัดการเรื่องฆ่าคนนี้ให้สงบคุณมอบเงินไปมากมายเท่าไร”

กานเฟิงจื่อครั้นจะอธิบาย เพียงยกยืมเย็นซาไม่พูดจา เฉียวเพยกลอกตา หยิบแสบเล็ดออกมาจากกระเป๋าสะพายใบใหญ่ จิ้มหน้าจอสัมผัสไม่กี่ทีก็เรียกคลิปวิดีโอออกมาแสดงตรงหน้าเขา

นั่นเป็นคลิปที่กานเฟิงจื่อทะเลาะกับใครบางคน จากนั้นก็เป็นภาพที่คนผู้นั้นกับอดีตแฟนสาวของเขาถูกฆ่า ถัดจากนั้นคือคำบอกเล่าเกี่ยวกับตระกูลกาน คลิปผ่านการตัดต่อแก้ไข เมื่อวกเข้ากับส่วนของคำบรรยายที่แฝงการปลุกปั่นก็สามารถทำให้ผู้คนคิดว่าสองคนที่ถูกฆาตกรรมเป็นฝีมือกานเฟิงจื่อได้อย่างง่ายดาย หลังเหตุการณ์ทางตำรวจปิดบังความจริงสร้างภาพสะอาดบริสุทธิ์ ผลักความผิดไปไว้บนตัวผู้อื่น

เฉียวเพยฉลาดมาก ในคลิปไม่ได้ระบุชื่อบุคคลที่เกี่ยวข้องชัดเจนแต่บอกไปไว้ชัดมาก ฟุ้งเข้ามาที่เขา กานเฟิงจื่อไม่ได้ทำเรื่องน่าละอายใจยอมไม่กล่าวถูกแฉ ถึงอย่างนั้นเขาก็รู้ความร้ายแรงของการเผยแพร่สิ่งเหล่านั้นบนอินเทอร์เน็ต ยิ่งถ้ามีคนปลุกปั่นอยู่เบื้องหลัง ต่อให้จับกุมเฉียวเพยก็ย่อมก่อให้เกิดผลกระทบในทางไม่ดี

ที่เลวร้ายกว่านั้นคือถึงจะจับกุมเฉียวเพย อย่างมากก็กักตัวปรับเงิน พอถูกปล่อยออกมาเขาก็สร้างข่าวลือก่อเรื่องต่อได้ นอกจากนี้กานเฟิงจื่อเดาว่าเฉียวเพยต้องทำเรื่องพวกนี้มาไม่น้อย แต่ที่ยังสามารถกระโดดโลดเต้นได้ถึงตอนนี้ย่อมต้องมีวิธีบางอย่าง ไม่นานมาถึงเวลานั้นนอกจากจับเขาไม่ได้

ยังจะถูกเขาเล่นงานจุดอ่อนด้วย

หากเปลี่ยนเป็นเมื่อหนึ่งปีก่อน ด้วยนิสัยของเขาหากมีใครกล้าข่มขู่ กานเฟิงฉือต้องตอบโต้กลับทันทีแน่ ทว่านับแต่ย้ายเข้ามาในแผนกดีแซ่แข็ง เขาก็ถูกเซียวหลานเช่า ‘ทรมาน’ เข้าจดเย็นจนหมดอารมณ์โมโหไปนานแล้ว ดังนั้นเมื่อเผชิญหน้ากับการข่มขู่ของเซียวเพยกานเฟิงฉือจึงเพียงแค่อึด

“ถ้าคุณรู้สึกลัวว่าผมมีปัญหา ก็นำหลักฐานพวกนี้ไปรายงานได้ตามสบาย ขอเตือนไว้สักประโยค การเตรียมข้อมูลยิ่งมีมากยิ่งดี อีกทั้งห้ามปลอมแปลง เทคนิคการพิสูจน์หลักฐานของตำรวจสมัยนี้เหนือชั้นมาก คลิปวิดีโอมีการปลอมแปลงตัดต่อหรือไม่สามารถมองออกได้อย่างง่ายดาย”

เซียวเพยไม่คิดว่ากานเฟิงฉือจะไม่รับทั้งไม้อ่อนไม้แข็ง เขากลอกตาเอ่ย “ถ้าฉันสมควรไปหาแฟนสาวคนปัจจุบันของคุณแล้วลองพูดคุยกู ไม่แน่ว่าเธออาจใส่ใจเรื่องสมัยก่อนของคุณมากก็ได้”

ทันทีที่ได้ยินว่าเขาจะไปหาหลินจื่อเหียน กานเฟิงฉือก็คว้าเสื้ออีกฝ่ายไว้

เขาไม่กลัวเซียวเพยพูดจาเหลวไหล ทว่าสถานการณ์คืนนี้พิเศษอย่างยิ่ง ถ้าเป็นเพราะหมอนี่ส่งผลให้ปฏิบัติการล้มเหลวเขาก็ยากจะเลี่ยงความผิด ที่เลวร้ายที่สุดคือเขาไม่เคยบอกเรื่องนี้กับหัวหน้า ถ้าหัวหน้าผู้ต้องรายงานแม้แต่ความแค้นเล็กน้อยที่สุดคนนั้นรู้ว่าเขามีเรื่องปิดบังละก็...

ผลลัพธ์ภายหลังกระทั่งคิดยังไม่กล้า ด้วยเหตุนี้กานเฟิงฉือจึงไม่ปล่อยผ่านง่ายๆ เขาคว่าเสื้อเซียวเพยลากไปด้านนอก เซียวเพยร่างเล็กตัวเตี้ยไหนเลยจะขัดขึ้นเขาไหวได้แต่ลนลานร้องลั่น “ปล่อย! ถ้ายังไม่ปล่อยผมจะแจ้งความร้องเรียนว่าคุณใช้อำนาจหน้าที่ในทางมิชอบ!”

กานเฟิงฉือแค่คิดจะขู่และไล่เขาออกจากงานเลี้ยง พอเห็นเขาว่า

ง่ายจึงทำท่าจะคลายมือ ทันใดนั้นโทรศัพท์มือถือก็ส่งเสียงดังขึ้น

เขาลักเจี๊วเพยออก รับสาย เจี๊วเพยยื่นมันคงแล้วจึงจัดเสื้อผ้า ใครควรดูว่าจะลงมืออย่างไรต่อ กว่าจะได้ข้อมูลเหล่านี้มาไม่ง่าย ถ้าสุดท้าย ไม่ได้เงินนั้นก็ถือว่าสิ้นเปลืองเวลาและเรี่ยวแรงฟรีไปตั้งเท่าไร บางที่เขาอาจ เล็งเป้าหมายผิดคน ถ้าไปหาคุณนายกาน...

ป้า! ต้นขาถูกกระแทก เจี๊วเพยพลันได้สติกลับมา ก้มหน้ามอง จับพลันนั้นก็โมโหจนจุกเปี้ยว

เด็กต่างชาติผมทองคนหนึ่งเดินชนเขา บัตเตอร์เค้กที่อยู่ในมือเด็ก น้อยโตะลงบนต้นขาเขาทั้งขึ้น ชูดสู้ระดับสูงชูดนี้เขาเพิ่งซื้อมาไม่นาน เพิ่ง ใส่ได้ไม่กี่ครั้ง ไม่คิดว่าจะถูกเด็กเวอร์คนหนึ่งทำจนเป็นแบบนี้

เด็กน้อยงยหน้ามองเขาอย่างหวาดกลัว “คุณลุง ผมขอโทษครับ”

“ขอโทษก็พอเหอะ! แกรู้ไหมว่าเสื้อผ้าชุดนี้ราคาเท่าไร?”

“ไม่ทราบครับ”

คำพูดของเด็กน้อยทำเอาเจี๊วเพยอยากอัดเขาเหลือเกิน ทว่าคนที่มาเข้าร่วมงานเลี้ยงประเภทนี้หากมิใช่คนร่ำรวยก็คือชนชั้นสูง เหลือบมอง ดูเสื้อผ้าเด็กน้อยแล้วเขายังไม่กล้าลงมือ ได้แต่สาปแช่งเสียงเบาแล้วสาวทำ ออกจากห้องโถงไปยังห้องน้ำ

“ไต่ไวไว ทำได้ไม่เลวเลย” เว่ยเจิ้งอี้เดินเข้ามาลูบศีรษะลูกชายพลาง เอ่ยชม

เด็กชายมองเขา สีหน้าเหมือนเข้าใจแต่ไม่เข้าใจ

“ป๊ะป้าเป็นตำรวจ ทำไมต้องให้ผมทำเรื่องไม่ดีด้วยล่ะ?”

“นี่ไม่เรียกทำเรื่องไม่ดี นี่เรียกว่ารับมือตามสถานการณ์จำได้หรือยัง?”

“จำได้แล้ว!”

เวย์เจ็ซอีลูปผมบุตรชายอีกครั้ง มองไปทางการนเฟิ่งฉือ

การนเฟิ่งฉือยังคุ้ยโทรศัพท์อยู่ ใบหน้าซึ่งจงดิ่งอย่างย้ง สายตาสอด
สายมองไปรอบด้านเป็นระยะ เวย์เจ็ซอีเอ่ยเตือน “เฟิ่งหลี่ไจ่ ผ่อนคลายหน่อย
แบบนี้นายจะถูกพบได้ง่ายมาก”

การนเฟิ่งฉือเหลือบมองเขาแวบหนึ่ง คั้นปากอาจจะบอก...ถ้ามี
คนใช้ชีวิตหัวหน้ามาบีบให้คุณทำงาน ดูลิว่าคุณจะยังผ่อนคลายเป็นหรือเปล่า!

หมายเลขที่โทรมาแสดงว่าเป็นโทรศัพท์มือถือของเซียวหลานเฉ่า
ทว่าเสียงพูดกลับเป็นเสียงประหลาด การนเฟิ่งฉือไม่แน่ใจว่าเขารู้จักหรือไม่
เนื่องจากอีกฝ่ายใช้เครื่องแปลงเสียง

“ฟังที่ฉันพูดเข้าใจแล้วใช่ไหม? ไหนลองทวนซ้ำอีกรอบ”

ได้ยินเสียงพิลึกนั่นการนเฟิ่งฉือรู้สึกอยากกลอกตาเหลือเกิน ทางหนึ่ง
ก็สำรวจสถานการณ์รอบด้าน ทางหนึ่งก็เอ่ย “คุณบอกว่าลักพาตัวหัวหน้าผม
ให้ผมเอาเงินหนึ่งล้านไปไถตัวเขา ผมถามว่าคุณโทรผิดหรือเปล่า”

“ไม่ผิด นายคือลูกน้องเขา ชื่อการนเฟิ่งฉือ เป็นคนรวยรุ่นสาม หนึ่ง
ล้านสำหรับนายก็แค่เรื่องขี้ปะติ๋ว จำไว้ เตรียมเงินให้เรียบร้อยภายในสอง
ชั่วโมง ห้ามแฉถึงความไม่แน่นอนจะจัดการเหมือนี้ซะ!”

คนรวยรุ่นสามเป็นแค่คำพูดจิกกัด เงินเดือนอันน้อยนิดของเขาหาก
ไม่หมดก่อนสิ้นเดือนก็ถือว่าเก่งกาจมากแล้ว อีกอย่างตัวเขาก็เป็นตำรวจ
แฉความกับผีสิ!

พอรู้สึกว่ใจลักพาตัวจะวางสาย การนเฟิ่งฉือก็รีบบอก “เดี๋ยว!
สองชั่วโมงกระชั้นชิดเกินไป ผมไม่ได้มีเงินมากขนาดนั้น ให้เวลาผมวันหนึ่ง
ผมจะลองระดมทุนดู”

“ระดมทุน?” อีกฝ่ายคล้ายฟังไม่เข้าใจ นิ่งเสียบไปสามวินาทีจึงเอ่ย

“ไม่ได้ แค่สองชั่วโมง พลาดไปนายรอเก็บศพก็แล้วกัน”

“เดี๋ยว! รอก่อน!”

โทรศัพท์สายนี้โทรมากระทันหันเกินไป ตอนแรกกานเฟิงฉือมอง สับสนมึนงง มือไม้ปั่นป่วนไปเล็กน้อย ถึงอย่างนั้นเขาก็ค้นพบปัญหาระหว่าง ขั้นตอนเจรจากับโจรลักพาตัว จึงเอ่ยถามเปลี่ยนจากฝ่ายรับเป็นฝ่ายรุก

“คุณติดต่อครอบครัวเขาหรือยัง?”

“เขาไม่มีครอบครัว ถึงมีครอบครัวก็ไม่มีเงิน”

“นั่นคุณฟัง ผมคิดดูโดยละเอียดแล้ว เขาเป็นแค่หัวหน้า ถึงเขาตาย ไปอย่างมากที่สุดก็เปลี่ยนคนอื่นมาเป็นหัวหน้า ผมไม่ได้เสียหายอะไรนี้ ทำไม ผมต้องจ่ายเงินให้คุณด้วยล่ะ?”

โจรลักพาตัวไม่สนใจการซักถามของเขา

“ฉันส่งที่อยู่ไปแล้ว สองชั่วโมงหลังจากนี้เอาเงินมาแลกคน”

กานเฟิงฉือกำลังคิดจะถามว่าส่งไปที่ไหน กระเป๋าทางขวาก็สั่น เขา หยิบออกมาดู เป็นโทรศัพท์มือถือของเชียวหลานเช่า ไม่รู้ว่าถูกแอบใส่ไว้ใน กระเป๋าเขาตั้งแต่เมื่อไร!

เขารีบสไลด์เปิด บนหน้าจอปรากฏที่อยู่หนึ่งออกมา เขาอ่านจบก็ มองไปทางแขกเหรื่อรอบด้าน พยายามทบทวนว่าใครยึดโทรศัพท์มือถือให้ เขา ทำไมเขาไม่สังเกตเห็น

พบว่าปฏิภณของการเฟิงฉือแปลกไป เหล่าไปจึงถามผ่านเครื่อง มือสื่อสาร “เฟิงหลี่ไจ้ พบเป้าหมายแล้วหรือ?”

เมื่อครู่กานเฟิงฉือถูกโจรลักพาตัวสั่งให้ปิดเครื่องมือสื่อสาร ดังนั้น เขาจึงไม่ได้ยินการสอบถามของเหล่าไป ทว่าเขามองเห็นสัญญาณมือของ อีกฝ่าย นั่นคือท่ามือสื่อสารที่ใช้ในสถานการณ์คับขันของทีม เขาตอบกลับ

ทำท่าว่าไม่มีอะไร

เนื่องจากโจรลักพาตัวเคยเตือนเขาตั้งแต่แรก ห้ามให้คนอื่นรู้ ไม่งั้น
จะสังหารคน

เทียบกับเรื่องสังหารคน งานเฟิ่งฉืออยากรู้มากกว่าว่าด้วยนิสัย
ฉลาดเฉลียวเจ้าแผนการของหัวหน้าแผนก หมอนั่นจะถูกคนลักพาตัวได้
อย่างไร?

เขาสังเกตรอบด้านต่อ เวลานี้นอกจากต้องค้นหาหวัชโมยแล้วยัง
เพิ่มภารกิจค้นหาโจรลักพาตัวมาอีกหนึ่งรายการ เขาเชื่อว่าคนผู้นี้จะอยู่
ใกล้ๆ หัวหน้าแผนกเคยพูดถึงคดีลักพาตัวทำนองนี้กับเขา ความเป็นไปได้ที่
คนร้ายจะควบคุมอยู่ในระยะใกล้มีสูงมาก ถ้าเขาจับผู้ต้องสงสัยได้ตั้งแต่แรก
เชียวหลานเฉาก็ไม่เป็นไร

ทว่ารอบข้างไม่มีคนที่มีความผิดกรรมน่าสงสัย

งานเฟิ่งฉือก้าวผ่านกลุ่มแขกเหรื่อ มุ่งตรงไปข้างหน้าแล้วถาม

“คุณใส่มือถือไว้ในกระเป๋าผมตั้งแต่เมื่อไร?”

“เรื่องนี้สำคัญมากหรือ?”

อีกฝ่ายหัวเราะ แม้จะแปลงเสียงแต่กานเฟิ่งฉือยังฟังสำเนียงเยาะหยัน
ของเขาออก

“สำหรับผมเรื่องนี้สำคัญมาก ผมเคยเรียนเทคนิคตอบโต้การล้วง
กระเป๋า ไม่มีทางถูกคนยึดของใส่กระเป๋าโดยไม่รู้สึกลักตัว”

“เหนือคนยังมีคน ฉันสามารถลักพาตัวหัวหน้านายได้สบายๆ แค่
การใส่ของจะนับเป็นอะไรดี”

“ไม่ คุณไม่มีโอกาสแน่นอน”

หากเปลี่ยนเป็นยามปกติกานเฟิ่งฉืออาจไม่มั่นใจขนาดนี้ แต่ภารกิจ

วันนี้ของเขาคือจับกลุ่มหัวขโมย ดังนั้นเขาจึงระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ

เขากล่าวต่อ “ปกติเป้าหมายของคนลักพาตัวล้วนเพื่อเงิน ดังนั้นพวกเขาจะทำการติดต่อด้วยวิธีสั้นกระชับที่สุด ยิ่งพูดเยอะก็ยิ่งเปิดโปงตัวเองได้ง่าย อีกทั้งยังถูกตามรอยพบง่ายเข้าไปใหญ่ แต่คุณกลับไม่กลัว”

“เพราะฉันเป็นอาชญากรไอคิวสูง ฉันรู้ว่าจะตามรอยไม่เจอ”

“หลังผมเข้ามาในสถานที่จัดงานก็ไม่มีใครเข้าใกล้ แต่ก่อนหน้านี้หัวหน้าเคยตบไหล่เตือนไม่ให้ผมระวังตัว”

“เขาเป็นหัวหน้าที่ดี เพราะฉันหนึ่งล้านไม่มากเกินไป”

“ต่อให้หนึ่งร้อยผมก็ไม่มีทางให้ ขอคุณ หัวหน้าที่แสนดีของผม”

หลังเจียบไปเล็กน้อยผั่งนั้นก็เปลี่ยนเป็นเสียงเซียวหลานซ่า

“เดาออกได้ไง?”

“ผมมีสมอง ขอขอบคุณ”

“พูดแบบเป็นรูปธรรมหน่อย”

อันที่จริงงานเฟิ่งฉือก็แค่ลองเสียงวัดดวง โชคดีที่เขาเดาถูก เขาปลดสัญญาณเตือนภัย ลอบระบายลมหายใจโล่งอก สวมเครื่องมือสื่อสารใหม่อีกครั้งแล้วเอ่ย “จู่ๆก็จิกหลังตัวเอง ก่ออาชญากรรมแบบไม่มีแผนการเลยสักนิด อีกอย่างตอนนี้ผมกำลังปฏิบัติการจิก คุณรู้สึกว่ารัดขวางงานผมสนุกมากใช่ไหม?”

“หัวขโมยไม่ปรากฏตัวสักที ฉันเบื่อניתนอยก็เลยเล่นกับนาย...อะไรมากิน ศึกษาพฤติกรรมการก่ออาชญากรรมกับนาย ยกกระต๊อบเทคนิคการสืบสวนของนาย เฟิ่งหลี่ไจ่ นายคงไม่โกรธหรือใช่ไหม?”

“ดูคุณพูดเข้าสิ ผมจะไปโกรธคุณได้ยังไงกัน”

งานเฟิ่งฉือพูดแบบปากยิ้มใจไม่ยิ้ม เหนอะๆ เขาไม่มีทางโกรธแน่นอน

แล้ว ต่อให้โกรธ...หรือเขาจะสามารถอดหัวหน้าได้? ยกเว้นว่าเขาไม่อยากทำงานในแผนกคดีแช่แข็งแล้วนั้นละ

“อีกอย่างนายต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกะทันหันแบบต่างๆ เพราะสถานการณ์มากมายมักคาดเดาไม่ได้ เวลานั้นไม่มีใครเตือนนายว่าควรแก้ไขยังไง นายได้แต่ต้องตัดสินใจด้วยตัวเอง”

การตัดสินใจที่เขาคิดได้ในตอนนี้คืออดหัวหน้าสักยก พร้อมถือโอกาสบอกเขาว่างานเลี้ยงคืออกเทลมาถึงช่วงท้ายแล้วแต่ทุกอย่างยังคงปกติ ดังนั้นความเป็นไปได้สูงสุดคือคืนนี้กลุ่มหวัชโมยไม่เคลื่อนไหว

อัญมณีไม่ถูกขโมยเป็นเรื่องดี แต่พวกเขาสูญเสียโอกาสในการจับอาชญากรไปหนึ่งครั้งเช่นกัน ทว่าเทียบกับความผิดพลาดนี้ก็น่าพึงใจกังวลมากกว่าว่ากลุ่มหวัชโมยจะมีแผนก่ออาชญากรรมอื่นอีกหรือไม่

“ฉันคุณประเมินการตอบสนองเมื่อครูของผมว่ายังไง?”

“ไม่เลว นอกจากเรื่องที่นายเป็นไก่เหล็ก¹ฉันนึกว่าเงินหนึ่งล้านสำหรับนายแล้วเป็นเรื่องสบายๆ อะอีก ยังไงบ้านนายก็รวยขนาดนั้น”

“นี่คือหนึ่งจุดล้มเหลวในการปลอมแปลงตัวของคุณ ถ้าเป็นโจรลักพาตัวจริง ทำไมต้องการแค่หนึ่งล้าน ค่าตัวคุณนะเป็นสิบล้านแล้ว ผมไม่ได้หมายถึงมูลค่าของตัวคุณแต่หมายถึงตำแหน่งหน้าที่ของคุณ”

“ขอบใจที่ให้ความสำคัญกับ...งานฉันขนาดนี้ แต่ว่านะเพิ่งหลิไจหลายปีนี่เป้าหมายที่ถูกลักพาตัวไม่ได้จำกัดอยู่ที่คนรวยแล้ว ครอบครัวยที่พบเจอเรื่องการลักพาตัวมากมายล้วนเป็นชนชั้นกลาง เงินค่าไถ่ก็เป็นจำนวนไม่สูงมาก นายก็รู้ว่าหลายครั้งที่หากครอบครัวเหยื่อจ่ายเงินได้พวกเขามักเลือกไม่แจ้งความ โจรลักพาตัวจึงเจาะทางจากช่องโหว่นี้ นายดูสิ ไม่ว่าเทคนิค

¹ คำเปรียบเปรย หมายถึงคนที่ขี้เหนียวมาก เหมือนไก่ที่ขืนเป็นเหล็กทั้งตัว ขนสักรเส้นก็ดึงไม่ออก

การก่ออาชญากรรมจะเปลี่ยนแปลงไปแค่ไหน แต่จิตใจและพฤติกรรมของอาชญากรก็คล้ายคลึงกันอย่างน่าประหลาดใจเสมอ”

สมองพลันสว่างวาบ งานเฟิ่งฉือฟังความหมายของเซียวหลานเข้าเข้าใจแล้ว...อัญมณีที่จัดแสดงสงบสุขปลอดภัยมาตลอด เป็นเพราะตั้งแต่แรกเป้าหมายของกลุ่มหัวขโมยไม่ใช่อัญมณีที่จัดแสดง...

สุภาพสตรีหลายท่านเดินผ่านข้างตัวงานเฟิ่งฉือไป สร้อยคอกับสร้อยข้อมือบนตัวพวกเธอรวบรวมตระการตาเป็นพิเศษ งานปาร์ตี้ประเภทนี้เหล่าสตรีผู้มีชื่อเสียงมักเลือกสวมเครื่องประดับซึ่งโดดเด่นสะดุดตาที่สุด พวกเธอไม่แน่ว่าจะชื่นชอบอัญมณีอย่างแท้จริง ในหลายครั้งคืออาศัยข้าวของนอกกายเหล่านี้เพื่อแสดงฐานะกับตำแหน่งของตัวเอง

การขโมยเครื่องประดับบนตัวพวกเธอย่อมง่ายกว่าขโมยเครื่องประดับที่จัดแสดงมาก!

“คุณเดาออกตั้งแต่แรกแล้วใช่ไหมเปล่า?”

งานเฟิ่งฉือถาม พร้อมกันนั้นก็เดินแหวกเข้าไปในฝูงชน สังเกตสีหน้ากับเครื่องประดับบนตัวทุกคน

“เปล่า ฉันแค่ไม่ชอบกำหนดความเป็นไปได้ไว้อย่างเดียว”

“มีเหตุการณ์ แค่นี้ก่อนนะ”

งานเฟิ่งฉือวางสาย เนื่องจากเขามองเห็นหญิงสาวคนหนึ่งเร่งร้อนเดินออกจากห้องโถง เธอสวมกระโปรงยาวสีดำ ชายกระโปรงแทบจะถึงข้อเท้า ทั้งที่สวมรองเท้าส้นสูงแต่กลับเดินได้เร็วมากคล้ายมีภูเขาด่วน ในระหว่างนั้นมีคนขวางเธอไว้คิดจะกี่ยวพา แต่ถูกเธอผลักออก

การกระทำนั้นไ้มารยาทอย่างยิ่ง งานเฟิ่งฉือยิ่งสงสัย กระซิบบอกเพื่อนร่วมงานพร้อมทั้งเร่งฝีเท้าไล่ตามไปเรียกเธอไว้

“คุณผู้หญิง...”

“ขอโทษด้วยค่ะ ฉันมีแฟนแล้ว”

หญิงสาวยกมือตบหน้าเธอ หนุมตัวจะเดินจากไปแต่กานเฟิงฉือขวางเธอไว้อีกครั้ง

“ฉันรสนิยมด้านความงามของแฟนคุณต้องเป็นโศกนาฏกรรมมากแน่ ส่วนสูงนี้ของคุณไม่เหมาะจะสวมกระโปรงยาวแบบนี้เลย”

“ฉันชอบ รู้สึกว่ามันเหมาะกับฉันมาก”

“ฉันพามาไปพบแฟนคุณหน่อยได้ไหม โรคย้ำคิดย้ำทำบอกว่าผมอยากแลกเปลี่ยนความเห็นด้านมุมมองความงามกับเขามาก”

“นี่คือวิธีตามจีบใหม่ล่าสุดเหรอ?”

“ใช่ อีกอย่างคุณก็ปฏิเสธไม่ได้ด้วย”

กานเฟิงฉือบอกด้วยรอยยิ้มระรื่น หญิงสาวเองก็ยิ้มเช่นกัน “ได้สิ”

เธอยกมือขึ้น กานเฟิงฉือยังนึกว่าเธอจะหาคน ใครจะรู้ว่าบนมือเธอจะกำท่ากลมเล็กๆ ไว้หนึ่งอัน ไม่รอให้เขามองเห็นชัดเจนว่าคืออะไรควั่นก็ฟันใส่ตา หญิงสาวฉวยโอกาสตอนเขาปิดตาวิ่งไปทางด้านนอก

เพื่อนร่วมงานคนอื่นพอพบว่ามีเหตุการณ์ก็วิ่งมาทันที เวลาเดียวกันในห้องโถงก็มีเสียงกรีดร้องดังขึ้น ควั่นสี่ขาวิ่งลุ่มแล้วลุ่มเล่าม้วนตัวขึ้นมาจากตรงมุมห้อง มีคนร้องเสียงดังว่าไฟไหม้!

บรรดาแขกเหรื่อที่ยืนอยู่ตรงประตูต่างวิ่งไปข้างนอก หญิงสาวฉวยโอกาสแทรกตัวอยู่ในฝูงชนวิ่งออกไป ทว่าวิ่งไปได้ไม่นานข้อมือก็ถูกคว้าไว้ เธอหันไปมอง เห็นชายวัยกลางคนผู้หนึ่งจึงร้องทันที “ตาแก่บ้ารีบปล่อยมือนะ ฉันจะร้องว่าลวนลาม!”

“ไว้ถึงสถานีตำรวจเชิญคุณร้องได้ตามสบาย” เหล่าไปปิดมือเธอ

ไฟลัหลัง หยิบกุญแจมือออกมาทั้งยังตะโกนเสียงดัง “ไม่มีไฟไหม้ ทุกคนอย่าแตกตื่น ใจเย็นไว้ๆ!”

หมอกควันในห้องโถงใหญ่กระจายตัวไปอย่างรวดเร็ว สถานการณ์ถูกควบคุมไว้แล้ว แชกหรือจำนวนหนึ่งซึ่งวิ่งออกไปในตอนแรกสุดค่อนข้างทุลักทุเล บางคนหกล้ม ทุกคนทับซ้อนอยู่ด้วยกันเหมือนเป็นพีระมิดมนุษย์ มีเพียงคนเดียวที่ยังคงวิ่งไปข้างหน้าต่อ หลินจื่อเหยียนไล่ตามหลังคนผู้นั้นไปติดๆ

ความเร็วของคนผู้นั้นว่องไวจนน่าประหลาดใจ หลินจื่อเหยียนสวมรองเท้าส้นสูง ทันทีที่เห็นว่าอีกฝ่ายเริ่มทิ้งห่าง เธอก็ทำท่าจะสลัดรองเท้าส้นสูงทิ้ง แต่จู่ๆ ได้เท้าคนผู้นั้นก็ลื่นฟรีด เขาล้มพาดพื้นดังบ่าบ

หลินจื่อเหยียนกระโจนเข้าไป บนใบหน้าและเสื้อผ้าของชายผู้นั้นเปรอะเปื้อนแบตเตอรี่เค็กปิ่นใหญ่ เขาร้องโอดโอยลูกไม้ขึ้น นาฬิกาข้อมือทองคำสองเรือนหล่นออกมาจากใต้ชุดสูท เรือนหนึ่งหล่นเข้าไปในแบตเตอรี่เค็ก อีกเรือนไถลไปตามพื้น ลูกเด็กน้อยคนหนึ่งเก็บขึ้นมา เป็นได้วโดวลูกชายเว่ยเจิ้งอู้

เขาหยิบนาฬิกาข้อมือเดินไปตรงหน้าหลินจื่อเหยียนแล้วยื่นให้เธอ หลินจื่อเหยียนเอ่ยขอบคุณ เว่ยเจิ้งอู้วิ่งไล่กวตมา พอเห็นลูกชายก็ขมวดคิ้วบอก “ได้วโดว ลูกวิ่งส่งเดชอีกแล้ว!”

“กินมากไป ผมเลยเดินเล่นย่อยอาหารครับ” ในมือได้วโดวยังคงถือจานเปล่า เขาชี้คนที่ถูกหลินจื่อเหยียนกดไว้แล้วบอก “ผมเห็นมีคนไม่ดีก็เลยขว้างเค็กใส่เขา”

“ลูกรู้ได้ไงว่าเขาเป็นคนไม่ดี?”

“ถ้าเขาไม่ใช่คนไม่ดีทำไมต้องวิ่งหนีล่ะ? ป๊ะป๋า แบบนี้เรียกว่ารับมือ

ไปตามสถานการณ์ใช่หรือเปล่า?”

“ใช่”

เวย์เจ็ซี้ลูบศีรษะเขาแสดงการชมเชย หลินจื่อเหยียนหัวเราะพริบ
เอ๋อกับเวย์เจ็ซี้ “ลูกชายคุณตกลงจัง”

เธอจับชายคนนั้นลุกขึ้น เวย์เจ็ซี้เดินเข้าไปแหวกชุดสูทของเขา เป็น
ชุดสูทสั่งทำพิเศษด้านในมีกระดุมมากมาย บนกระดุมแขวนนาฬิกาข้อมือ
ทองคำกับสร้อยข้อมือไว้มากมาย เวย์เจ็ซี้ถึงกับจุปาก “อะฮ้า เกือบเกี่ยวได้
ไม่น้อยเลยนี่”

บนใบหน้าชายผู้นั้นมีครีมนิดอยู่ เขาทำท่าฮึดฮัดไม่พูดจา เวย์เจ็ซี้
ลูบกระเป๋ากลับอีกครั้ง ในกระเป๋ามีบัตรเชิญ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าบัตรเชิญนี้ก็
ขโมยมาเช่นกัน

“เพื่อขโมยเครื่องประดับ พวกนายพยายามกันสุดตัวเลยนี่ บอกมา!
คืนนี้มากันกี่คน?”

ชายผู้นั้นไม่ปริปาก เวย์เจ็ซี้ก็ไม่ถามมาก อย่างไรก็ตามเสียการก่อคดี
เป็นกลุ่มแบบนี้จับได้หนึ่งคนก็เท่ากับจับได้ทั้งกลุ่ม พวกกลับไปค่อยๆ สอบ
ปากคำก็ใช้ได้แล้ว

ตำรวจนายอื่นเร่งมาถึง หลินจื่อเหยียนส่งหวั่นไหวให้พวกเขา เวย์เจ็ซี้
คิดว่าตัวลูกชายเตรียมจะพาเขากลับ ทันใดนั้นเครื่องมือสื่อสารก็มีเสียง
กานเฟิงจื่อดังขึ้น

“พวกคุณอยู่ไหน? รีบกลับมาเร็ว!”

“มีเหตุตลอดตาข่าย?”

“ร้ายแรงกว่านั้น!”

เวย์เจ็ซี้สับตากับหลินจื่อเหยียน รีบวิ่งกลับไป บรรยายการตึงเครียด

ในงานเลี้ยงสลายไปแล้ว ตรงประตูมีคนยืนอยู่จำนวนหนึ่ง กานเฟิงฉือยืนอยู่นอกฝูงชน ใช้ทิชชูเช็ดตาตลอดเวลา

เวย์เจิ้งอึ้งได้วอดวอดให้พี่เลี้ยงที่มาด้วยกัน เขาวิ่งเข้าไปพูดกับกานเฟิงฉือ “นายรีบไปล้างหน้า อย่ามาทนอยู่ตรงนี้”

“ผมไม่เป็นไร ตามผมมา”

กานเฟิงฉือพาพวกเขาเดินเข้าไปในฝูงชน หลินจื่อเหยียนเห็นสีหน้าเขาเคร่งขรึมก็เอ่ยถาม “เครื่องประดับที่ตระกูลเงินจัดแสดงถูกขโมยไปหรือเปล่า?”

“เครื่องประดับไม่เป็นไร ที่เกิดเรื่องคือคน”

เวย์เจิ้งอึ้งกับหลินจื่อเหยียนเดินตามกานเฟิงฉือเข้ามาในวงล้อมของทุกคน เห็นคนผู้หนึ่งนอนหงายอยู่บนพื้น แขนขาแข็งทื่อ ริมฝีปากปิดสนิท มุมปากมีน้ำลายไหลออกมา เหล่าไปกำลังปฐมพยาบาลฉุกเฉินทว่าพอเห็นพวกเขาก็ส่ายหน้า

เวย์เจิ้งอึ้งยับเข้าไปสำรวจใกล้ๆ ทั้งยังลองจับชีพจร ไม่มีสัญญาณชีพแล้ว เขาถาม “เกิดอะไรขึ้น?”

“เมื่อสักครู่กลุ่มหนึ่งล้ม เขาอยู่ด้านล่างสุด หลังทุกคนลุกขึ้นเห็นเขานอนหมอบชักไม่หยุดอยู่บนพื้น ตอนฉันรีบช่วยชีวิตเขายังมีสติแต่สิ้นแรงจนพูดไม่ได้ จังหวะการเต้นของหัวใจผิดปกติ หายใจเองไม่ได้”

กำลังเสริมของตำรวจเร่งทยอยมาถึง หลินจื่อเหยียนร่วมมือกับพวกเขาจัดการแขกที่มุงดูให้ถอยออกไป ในที่สุดกานเฟิงฉือก็อาการดีขึ้น เขายับเข้ามา พอเห็นผู้ตายก็อึ้งไป

เหล่าไปถาม “ก่อนเกิดเรื่องเขาคุยกับนาย พวกนายรู้จักกัน?”

“ไม่นับว่ารู้จัก เขามาหาเรื่องผม เขาชื่อเฉียวเฟย มีอาชีพเขียนข่าว

ชุบชิบดารา กับคนดังโดยเฉพาะ”

การเสียชีวิตกะทันหันของเจี๊วเฟยอยู่เหนือความคาดหมายของ กานเฟิงฉือ เขานั่งยองลงสำรวจสภาพผู้ตาย “เมื่อไหร่เขายังกระโดดโลดเต้นอยู่ เลย ทำไมแป๊บเดียวก็เกิดเรื่องแล้ว ไม่รู้ใช้โรคเก่ากำเริบหรือเปล่า หรือตอน หกล้มกระแทกถูกตรงไหน”

“ไม่ใช่ทั้งคู่ เขาถูกพิษ ทั้งยังเป็นพิษร้ายแรงด้วย”

ทั้งสามหันหน้าไป เชียวหลานเง้ากับเชียวหรานมาถึงแล้ว พอเห็น ผู้ตาย เชียวหลานเง้าก็ส่ายหน้าบอก “สถานการณ์ที่เกิดขึ้นกะทันหันนี้ฉัน ไม่ได้คาดการณ์ไว้”

ซูชิงเยียนแพทย์นิติเวชรีบมาถึงอย่างรวดเร็ว หลังตรวจสอบก็ยืนยัน ข้อสงสัยของเชียวหลานเง้า ส่วนประกอบที่ชัดเจนของยาพิษจำเป็นต้องรอ การตรวจสอบทางเคมีถึงจะทราบ แต่เธอบอกว่าฤทธิ์ของยาพิษนี้รุนแรงมาก ทำลายระบบประสาทกับอวัยวะย่อยอาหารของเหยื่อในเวลาสั้นๆ ดังนั้นเขาน่าจะถูกวางยาในจานเลี้ยง

เมื่อเป็นเช่นนี้ผู้เข้าร่วมงานทั้งหมดจึงไม่เพียงเป็นผู้ต้องสงสัย แต่ยังมีความเป็นไปได้ว่าพวกเขาอาจถูกพิษ เชียวหรานเจรจากับเจ้าของงานให้เชิญหมอและพยาบาลมาตรวจทุกคนเพื่อความปลอดภัย พร้อมทั้งขอให้พวกเขานึกถึงปากคำด้วย

เนื่องจากจำนวนคนไม่น้อย ลำพังแค่บันทึกปากคำกับตรวจสอบก็กินเวลาหลายชั่วโมง ยังดีที่ทุกคนพอได้ยืนยันว่ามีคนเสียชีวิตเพราะถูกยาพิษก็ต่างกังวลว่าตัวเองจะกินอาหารที่มียาพิษเข้าไปจึงให้ความร่วมมืออย่างดี คุณนายจางยิ่งไว้วางยหน้า ร้องไห้จนน้ำมูกน้ำตานอง เห็นได้ชัดว่ากลัวตาย

อย่างยิ่ง กานเฟิงฉือค้นปากอยากบอกว่าคุณไม่ต้องกังวล ยาพิษร้ายแรงขนาดนั้นถ้าคุณถูกพิษคงแสดงอาการไปนานแล้ว แต่ดูจากความจุปอดของคุณตอนนี้ น่าจะอยู่ไปได้อีกหลายสัปดาห์อย่างไม่มีปัญหา

ทว่าคุณนายจางกลับมอบข้อมูลหนึ่งให้ เธอเห็นคนที่ทิ้งกระบอกควัน กานเฟิงฉือหยิบภาพถ่ายหัวขโมยชายเพื่อให้เธอยืนยัน เธอมองแวบเดียวก็จำเขาได้ทันที บอกว่าหลังเขาทิ้งกระบอกควันก็ร้องตะโกนว่าไฟไหม้เวลานั้นเธอเองก็รู้สึกว่าคุณนี่มีปัญหา ไม่คิดว่าเขาไม่เพียงวางเพลิงยังวางยาพิษ ซ้ำยังขโมยสร้อยข้อมือเพชรของเธอด้วย ซ่างซัวซ้าเหลือเกิน!

วางเรื่องขโมยของไว้ชั่วคราว กานเฟิงฉือรู้สึกว่ากรวางยาพิษคนทั้งหมดค่อนข้างเป็นไปได้ยากสักหน่อย ยิ่งเรื่องการวางเพลิงยิ่งเพ้อเจ้อไม่มีมูลความจริง ตอนจดบันทึกปากคำของคุณนายจางเขาก็ได้ได้เลยว่าหลังบอกเล่ากันปากต่อปากคดีนี้จะถูกเล่าลือเลยเถิดไปมากขนาดไหน

เขาจดบันทึกปากคำเสร็จก็เชิญคุณนายจางออกไป เธอเดินออกไปได้ไม่กี่ก้าวก็หันกลับมา กานเฟิงฉือยังนึกว่าเธอกังวลเรื่องเครื่องประดับที่ถูกขโมยจึงเอ่ยปลอบ “โปรดวางใจ พวกเราจับคนร้ายได้แล้ว สิ่งของที่ถูกลักขโมยไปอีกไม่นานจะคืนให้คุณแน่”

“ฉันรู้ๆ โอ้ย! ฉันรู้จักแม่เธอมานานขนาดนี้ ลูกชายเธอทำงานมีหรือฉันจะไม่วางใจ ฉันแค่อยากถามว่าวันหน้าถ้าฉันมีเรื่องไปให้เธอช่วยเหลือได้หรือเปล่า?”

กานเฟิงฉือคิดในใจว่าคุณนายร่ำรวยพวกนี้ทั้งวันก็เอาแต่รวมตัวเล่นไพ่จนกระจะออก จะไปมีเรื่องอะไรได้ เขาจึงไม่เก็บมาใส่ใจ เพียงเอ่ย “ได้สิครับ มาหาผมได้ตามสบายเลย”

ได้ยินประโยคนี้ของเขา คุณนายจางถึงจากไปอย่างพึงพอใจ

กว่าทุกคนจะจดบันทึกเรียบร้อยและตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุเสร็จ ก็รุ่งสาง เครื่องประดับที่จัดแสดงปลอดภัยไว้กังวล หัวขโมยก็จับได้ กานเฟิงฉือ ตีรถเถี่ยวหลานเฉ่ากลับแผนก เขาโทรหารามารดระหว่างทาง บอกว่าระยະ นีตัวเองจะไม่กลับบ้าน คุณนายกานกำชับให้เขาระวังตัวและต้องหาสร้อยข้อมือซึ่งถูกขโมยไปของเธอกลับมาให้ได้ นอกจากนั้นก็ไม่ได้ถามอะไรมาก

สร้อยข้อมือเส้นนั้นคือของขวัญที่กานเพ็งจ้อมอบให้มารดาเมื่อไม่นานนี้ คุณนายกานใสมาอวดเพื่อนฝูง ไม่คิดว่าจะโชคร้ายโดนหมายตาเขาวางสายแล้วส่ายหน้าขณะเอ่ย “หวัชโมยพวกนั้นไม่ว่าอะไรก็ไม่รังเกียจ สร้อยข้อมือที่ผมซื้อให้แม่ไม่ได้แพงมากสักหน่อย พวกเขายังเอาไปอีก”

“สรว้อยที่ไม่แพงเส้นหนึ่งแต่มีเพิ่มขึ้นก็ถือว่าคุ้มไม่ใช่หรอ”

ประโยคนี้นี้เตือนสติگانเฟิงฉือ เขาหันหน้ามองสี่ยวหลานเฉ่าตรงๆ

“หัวหน้า ตอนคุณโทรหาผมก็ค้นพบพวกเขาแล้วใช่ไหม?”

เสียวหลานเจ้ายื่นมือมา กานเฟิงฉือทำตามกฎทันทีหยิบเงินหนึ่งร้อยหยวนยื่นไป

เซียวหลานเช่ารับแล้วโยนเงินใส่ลิ้นชักด้านข้าง

“สมัยก่อนตอนฉันทำงานอยู่แผนกสืบสวนคดีอาชญากรรมเคยอ่าน
แฟ้มของพวกเขา รู้สึกคั่นๆ นิดหน่อย แต่ปกติพวกเขาจะก่อดคดีสองคน นี่ไม่
สอดคล้องกับข้อมูลที่เราสืบได้ อีกอย่างผ่านมานานขนาดนี้ ข้าผู้หญิง
คนนั้นยังทำคดีกรรม ฉันจึงไม่แน่ใจว่าจำผิดหรือเปล่า”

“ทำไมคุณไม่บอกผม?”

“ฉันบอกแล้วไงว่าไม่แน่ใจ เพิ่งหลឹใจ”

“ฮ่า...ฮ่า...”

งานเฟื่องฉือหัวเราะแห่งๆ สองที คิดในใจว่าอะไรคือไม่แน่ใจเลย

ไม่พูด คุณต้องพบตั้งแต่แรกแล้วแค่อยากตกปลาตัวใหญ่ถึงไม่รบกวน

“อีกอย่างมีคนบอกยังงี้ก็ไม่มีทางจดจำแม่นยำเท่าค้นพบเอง”

“ขอบคุณ ผมจะจดจำประสบการณ์ครั้งนี้ไว้เหมือนมันเพิ่งเกิดขึ้น
แน่นอน แต่ว่า...คุณโทรทักถามผมในห้องพนักงานรักษาความปลอดภัย
หัวหน้าเขียวไม่ทักท้วง?”

“นั่นไม่เรียกโทรทักถาม เรียกว่าโทรแบล็กเมล เขาเห็น แต่ฉันบอก
ว่าทำแบบนี้เพื่อฝึกฝนความสามารถของนาย เขาก็เลยไม่ว่าอะไร”

“โชคดีที่เครื่องประดับพวกนั้นไม่เกิดเรื่อง ไม่งั้นคุณได้เกิดเรื่องตาม
ไปด้วยแน่”

เขียวหลานเช่าหัวเราะฮาๆ เสียงดัง กานเฟิงฉือถาม “ผมพูดอะไรผิด
งั้นหรือ?”

“หนูน้อย ฉันบอกนายแล้วไงว่าสถานที่เกิดเหตุมีความเป็นไปได้
ต่างๆ โผล่มาได้ตลอดเวลา พวกเราจะกำหนดแผนไว้แค่แผนเดียวได้ยังไง”

หัวหน้าแผนกสองคนนี้น่ารังเกียจเกินไปแล้วจริงๆ พวกเขาไม่มีวัน
เปิดเผยแผนการทั้งหมดออกมา บางครั้งกานเฟิงฉือก็รู้สึกว่าพวกเขาไม่ลง
รอยกันอย่างมาก แต่บางครั้งก็รู้สึกว่าพวกเขาร่วมมือแบบรู้ใจกันอย่างยิ่ง
เช่นในคำคืบนี้ ลางสังหรณ์บอกกานเฟิงฉือว่าตอนเขียวหลานเช่าโทรมา
แบล็กเมลเขา เขียวหลานต้องยืมตาทะลุมองดูละครฉากนี้อยู่ทางด้านข้างแน่

ถึงอย่างนั้นหัวหน้าก็มีความคิดและวิธีของหัวหน้า ไม่ใช่หน้าที่ที่
ลูกน้องอย่างเขาต้องไปสอบถาม ดังนั้นกานเฟิงฉือจึงถามปัญหาที่เขาใส่ใจ

“งั้นหัวหน้า คุณบอกหน้อย หัวขโมยสองคนนั้นวางยาพิษเพื่อ
ขโมยของงั้นหรือ?”

“ก่อนเห็นหลักฐานฉันจะไม่คาดเดาใดๆ”

‘ได้ยืนเที่ยวหาลานเช่าแสดงความเห็นแบบจิตซีดกานเฟิงจื่อได้แต่
‘ไหวไหว! ข้อมูลเตรียมไว้ไม่ครบถ้วน ในใจเขาก็ไม่แน่ใจเช่นกัน สิ่งเดียวที่
แน่ใจคือหลายวันต่อจากนี้ทุกคนมีงานยุ่งแล้ว

“ก่อนออกปฏิบัติการก็ผมหวังว่าเครื่องประดับจะไม่ถูกขโมย แต่
ตอนนี้ผมหวังเหลือเกินว่าเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนนี้จะเป็นแค่เพียงคดีขโมย
เครื่องประดับ”

2

งานเฟิ่งฉืออิงบหลับไปหนึ่งตื่นตอนเช้า หลังกินข้าวลวกๆ เล็กน้อยก็วิ่งไปแผนกสืบสวนคดีอาชญากรรม คนส่วนใหญ่ในแผนกล้วนอดหลับอดนอนทั้งคืนเหมือนกัน เวลานี้จึงแยกย้ายกันไปพักผ่อน มีเพียงเฉยจิงจิงกับเย่ฉางหงที่ยังอยู่ อ้อ พุดซาตไปหนึ่งคน...เซียวหลานฉ่าออกมาจากห้องทำงานของเซียวหรานพอดี เขาแต่งตัวโก้หรู เปี่ยมชีวิตชีวา ไม่คล้ายคนอดนอนทั้งคืนแม้แต่หน่อย งานเฟิ่งฉืออยากกล่าวหนึ่งประโยค...หัวหน้าเขาไม่ใช่คนปกติจริงๆ ด้วย

วิดิโกล้องวงจรปิดของห้องโถงที่จัดงานเลี้ยงถูกรวบรวมหมดแล้ว เย่ฉางหงบันทึกส่วนสำคัญไว้หลายจุด เป็นดังที่คุณนายจางบอก คนโยนกระบอกควันคือหัวขโมยชายคนนั้น เขากับหัวขโมยสาวเป็นพวกเดียวกัน ขณะอยู่ในงานเลี้ยงทั้งสองติดต่อกันหลายครั้ง

ทั้งคู่ต่างปฏิเสธที่จะตอบคำถาม แต่เฉยจิงจิงเรียกรอยนิ้วมือของพวกเขาออกมาจึงสืบพบฐานะของทั้งคู่แล้ว...พวกเขาเป็นคนรักกันและเป็น

คู่ที่ลักขโมยจนเป็นนิสัย ฝีมือการขโมยเหนือชั้น กานเฟิงฉือดูวิดีโออย่างละเอียด ตอนพวกเขาลักขโมยจางใจหลบเลี่ยงเลนส์กล้อง แทบจะไร้พิกซ์ ถ้าไม่ใช่ผู้ชายพบว่าพวกพ้องถูกสงสัยจนรีบโยนกระบอกควันเกรงว่าคงไม่ความแตกเร็วขนาดนี้

ส่วนเฉียวเฟย เขาเคยหย่าร้างหนึ่งครั้ง ไม่มีลูก พ่อแม่ไม่อยู่แล้วทั้งคู่ เรื่องการเสียชีวิตของเขาจึงต้องติดต่อญาติซึ่งอยู่ต่างเมือง

เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานตรวจสอบโทรศัพท์มือถือของเฉียวเฟย เรียงรายชื่อผู้ติดต่อติดต่อใหญ่ของเขาออกมา กานเฟิงฉืออ่านรายชื่อพวกนั้นอยู่ครู่หนึ่ง ล้วนเป็นคนในแวดวงข่าวกับแวดวงบันเทิง ยังมีส่วนหนึ่งเป็นพวกประธานกรรมการผู้จัดการบริษัท ดูท่าคนผู้นี้ไม่ว่าคนในแวดวงไหนก็คบหาหมด เขาพลันเกิดกลางสังหรณ์อย่างหนึ่ง...คดีนี้สืบไม่ง่าย

องค์ประกอบของยาพิษที่เฉียวเฟยได้รับมีผลการตรวจสอบทางเคมีออกมาแล้ว พบว่าเป็นอะซิโตนโซลิดอะโคไนด์ กานเฟิงฉือไม่คุ้นชื่อนี้ ยังดีที่เขาารู้ชื่อที่เรียกกันทั่วไปของมัน...อะโคไนทีน

เป็นดังที่ซุชิงเยียนกล่าวไว้ มันเป็นสารพิษร้ายแรง ใช้แค่ไม่กี่มิลลิกรัมก็ทำให้ถึงแก่ความตายได้ เธอพบแคปซูลยาซึ่งยังย่อยไม่หมดในกระเพาะผู้ตาย เจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานพบกล่องยาวิตามินจากข้าวของติดตัวผู้ตาย แคปซูลซึ่งอยู่ในกล่องเหมือนกับส่วนประกอบที่อยู่ในกระเพาะของเขา ซุชิงเยียนสงสัยว่าฆาตกรนำยาพิษยัดใส่แคปซูลไว้ล่วงหน้า จากนั้นฉวยโอกาสตอนผู้ตายไม่ระวังกลืนใส่ไว้ในกล่องยาที่เขากินเป็นประจำ

ทว่าเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานกลับไม่พบแคปซูลยาดยาพิษอันอื่นในกล่องยา ทั้งไม่พบยาพิษที่มีส่วนประกอบแบบเดียวกันในอาหารและเครื่องดื่มในงานเลี้ยง เห็นผลลัพธ์นี้ กานเฟิงฉือถึงกับตาค้าง

“หรือก็หมายความว่ามาตรการอาจใช้หรือไม่ใช้คนที่อยู่ในงานเลี้ยง แคปซูลยามากมายมีเพียงแคปซูลเดียวที่ถูกยึดยาพิษไว้ ใครจะรู้ว่ายัดไว้ตอนไหน กระทั่งตัวมาตรการเองก็คงไม่รู้ว่าเป้าหมายของเขาจะตายเมื่อไร”

เผยจิงจิงว่า “พวกเราลงมือตรวจสอบจากยาพิษได้ คุณดูสิ ผลการตรวจสอบบอกว่าส่วนประกอบของอะโคนิทีนบริสุทธิ์มาก ถึงแม้บนอินเทอร์เนตจะมีสถานที่ขายเฉ่าอู¹เอ่ย พูจื่อ²เอ่ยอยู่มากมาย แต่การสกัดอะโคนิทีนบริสุทธิ์นั้นไม่่าย ดังนั้นมาตรการน่าจะเป็นคนที่มีความเข้าใจเรื่องยาและสามารถหายาได้”

เซียวหลานเฉ่าเดินเข้ามาร่วมการหารือ

“พูดได้ไม่เลว นอกจากนี้มาตรการก็ไม่แน่ว่าจะหายาก ยิ่งงการยึดยาไว้ในกล่องยาที่คนคนหนึ่งพกติดตัวก็ต้องเป็นคนคุ้นเคยถึงจะทำได้”

ได้รับคำชมจากเทพบุตรเผยจิงจิงถึงกับกุมสองมือไว้ตรงหน้าอก มองเซียวหลานเฉ่าด้วยดวงตาเป็นประกายพราว กานเฟิงฉือยืนอยู่ระหว่างพวกเขา ขวางสายตาเธอไว้ ป้องกันไม่ให้เธอตกอยู่ในความคลั่งไคล้จนลืมนิสัย

“จะเป็นหัวขโมยคู้ลิ้งมือหรือเปล่า?” เขาชี้ข้อมูลของหัวขโมยคู้ลิ้งนั้นแล้วสันนิษฐาน

ถึงแม้บันทึกการก่ออาชญากรรมของพวกเขาส่วนใหญ่ล้วนเป็นการลักขโมย การปล้นชิงยังไม่เคยทำยังไม่ต้องพูดถึงการวางยาพิษ แต่ทั้งสองเหตุการณ์เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันยากจะทำให้ผู้คนไม่สงสัยวาระหว่างสองเหตุการณ์นี้มีความเชื่อมโยงกันหรือไม่

¹ สมุนไพรจีนซึ่งมีอะโคนิทีนเป็นส่วนประกอบ

² สมุนไพรจีนซึ่งมีอะโคนิทีนเป็นส่วนประกอบ

เย่ฉางหงเหลือบตามองเขาแวบหนึ่ง “อยากรู้คำตอบทำไมไม่ไปหาเองล่ะ?”

‘ผมก็อยากหาอยู่หรอก ปัญหาคือการได้สวนผู้ต้องหาไม่ใช่หน้าที่ผมนะสิ!’

กานเฟิงฉือยังไม่ทันตอบโต้ในใจจบเย่ฉางหงก็ลุกขึ้นยืนแล้วพูดกับเขา “ซึ่งมาหนึ่งคืนได้เวลาให้พวกเขาคายความจริงออกมาแล้ว ตามฉันมา”

“ผม?”

กานเฟิงฉือยังไม่ตอบสนองคำสั่งนั้นเพียงยื่นมือชี้จมูกตัวเองทั้งยังเหลียวมองซ้ายขวา เย่ฉางหงพูดด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด “รุ่นน้องหลายคนไม่อยู่ หรืองานอย่างจذبันทีกทำให้การต้องให้หัวหน้าแผนกทำ?”

“ผมทำ! ผมทำ!”

เย่ฉางหงเดินไปแล้ว กานเฟิงฉือรีบเดินตามไปด้วยความตื่นตัน ปกติเรื่องอย่างการสอบสวนผู้ต้องหานี้เขาเคยแต่ดูอยู่รอบนอก เวลานี้มีโอกาสได้ลงสนามอย่างยากเย็นจะพลาดได้อย่างไร

เขาวิ่งไปข้างหน้าสองก้าวถึงค่อยนึกได้ว่าหัวหน้าโดยตรงของตัวเองก็อยู่ตรงนั้นด้วย จึงหันกลับไปมองเชียวหลานเฉ่า

“หัวหน้า...”

“มีคนนำทางให้ยังไม่รีบตามไปเรียนรู้ให้ดีอีก”

“ครับผม!”

หัวหน้าอนุญาตแล้วกานเฟิงฉือจึงรีบกระโดดตามเย่ฉางหงไปประหนึ่งกระต่าย เผยจิงจิงยิ้มกว้างมองตามหลังไปแล้วเฝ้ากับเชียวหลานเฉ่า

“เทพบุตร อันที่จริงคุณไหว้วานเหล่าเย่สินะคะ”

“เด็กผู้หญิงฉลาดมากไปจะแต่งออกยากนะ”

เซียวหหลานเช่าเงินจากไปแล้วแต่เผยจิงจิงยังหม่นตัวด้วยความ
ตื่นเต้นอยู่ที่เดิมหนึ่งรอบ เซียวหหลานบังเอิญออกจากห้องทำงานพอดี เธอจึง
หันไปบอกกับเขา “เทพบุตรบอกว่าฉันฉลาดด้วยละค่ะ”

เซียวหหลานไม่พูดจาซ้ำยังมองเธอด้วยสีหน้าเคร่งขรึม เผยจิงจิงรู้สึก
หมดสนุกจึงเดินกลับไปนั่งประจำที่อย่างว่าง่าย

“ฉันจะทำงานต่อแล้ว”

กานเฟิงฉือเดินตามเย่ฉางหงเข้าไปในห้องสอบปากคำ ผิดจากที่เขา
คาดไว้ หัวขโมยชายหญิงคู่นี้อยู่ด้านใน นั่งเคียงไหล่กันอยู่ฝั่งตรงข้ามของโต๊ะ
สอบปากคำ

เขาเอียงศีรษะไปทางเย่ฉางหงเล็กน้อยกระซิบถาม “สอบสวนพร้อม
กันแบบนี้ก็ได้หรือ?”

“นี่เป็นตัวเลือกที่ดีตอนนายไม่อยากเสียเวลา”

เย่ฉางหงนั่งลง วางแฟ้มข้อมูลตั้งบัง กานเฟิงฉือตามติดอยู่ด้านหลัง
นั่งลงตรงหน้าคอมพิวเตอร์เตรียมจดบันทึกพร้อมสำรวจคู่รักหัวขโมยคู่นี้
ไปด้วย

ผู้ชายหน้าตาชวนให้รู้สึกชื่นชอบ แม้พูดไม่ได้ว่าหล่อเหลามากแต่
บรรยากาศก็ชวนให้คนสนิทติดเชื่อได้ง่าย นี่น่าจะเป็นบุคลิกที่เขาแสวงหาก
มาเพื่อลักขโมย ส่วนผู้หญิงตัวเล็กน่ารัก หน้าตางดงาม เหมาะกับประโยค
ผู้ชายเก่งผู้หญิงสวย ถ้าไม่รู้มาก่อนกานเฟิงฉือก็จินตนาการไม่ออกเลยว่า
พวกเขาเป็นหัวขโมยคู่หนึ่ง มิน่าในสถานที่จัดงานเลี้ยงเมื่อคืนแม้ทุกคนจับตา
มองอยู่นานแต่ก็ไม่สังเกตเห็นพวกเขา บุคลิกของสองคนนี้น่าแปลกจากการ
เป็นหัวขโมยเกินไปจริงๆ

ผู้หญิงพอเห็นกางเกงฉีกก็เผลอปากอึ้ง “ขอโทษที ถ้ารู้ว่าคุณเป็นตำรวจฉันไม่มีทางฉีดยาพิษกับพวกบ้ากามใส่”

กางเกงฉีกสืมเรื่องนี้ไปแล้ว พอได้ยินเธอเอ่ยก็รู้สึกวุ่นวายใจขึ้นมา เขาพูดมาโดยไม่ลังเลเลย

ผู้หญิงคนนั้นเอ่ยต่อ “พวกคุณห้ามกล่าวหาว่าฉันทำร้ายเจ้าหน้าที่ตำรวจนะ ฉันไม่รู้จริงๆ”

“โทษของพวกนายร้ายแรงกว่าการทำร้ายเจ้าหน้าที่ตำรวจมาก”
เยื้องหลังช่วยแก้ไขสถานการณ์ให้กางเกงฉีกแล้วตีหน้าขมขื่นถาม “ชื่อ?”

“หลินยวนยาง³หลินยวน” ผู้ชายชี้ตัวเองจากนั้นก็ชี้ผู้หญิง “หลินยาง”
“ชื่อจริง”

“ยังถามคำถามนี้อีก ข้อมูลที่อยู่ในมือคุณครบถ้วนกว่าที่ผมบอกเยอะ”

“ทำตัวว่าง่ายหน่อย พวกนายรู้ไหมว่าข่าวของที่พวกนายขโมยเมื่อคืนเพียงพอให้ตัดสินโทษก็ป่ะ?”

เยื้องหลังพูดจาเคร่งขรึมอย่างยิ่ง ผู้หญิงกลัวแล้วจึงเป็นฝ่ายพูดขึ้นเอง “หลินฟาง”

“นาย?”

“หลินต้าเหว่ย”

“ชื่อที่โหลสุตๆ สองชื่อ”

“ชื่อโหลแล้วยังไง? พวกเรามีชื่อเสียงโด่งดังบนถนน...”

“ได้อะไรมากขึ้นมาจากไหน?”

“อะไ...อะไรนะ?”

³ หมายถึงเปิดแมนดาริน ชาวจีนเชื่อว่านกยวนยางจะมีชีวิตเพียงตัวเดียวไปตลอดชีวิตจึงกลายเป็นสัญลักษณ์แทนความรักมั่นคง

หลินต้าเหว่ยฟังไม่เข้าใจ หลินฟางเองก็มีสีหน้างงัน งานเฟิ่งฉือเห็นจากด้านข้างรู้สึกว่าคุณเขาไม่ได้กำลังแสดงละคร เย่ฉางหงถามปุปป์กะทันหันทำให้พวกเขาไม่มีเวลาเตรียมตัวแม้แต่บ่อย ไม่มีทางแสดงได้สมจริงขนาดนี้

เขาพลันเกิดความคิด เดินไปรินน้ำสองแก้ววางไว้ตรงหน้าทั้งสอง ยิ้มแยมเอ่ย “ซงด้วยอะไรรึที่นั่น ช่วยให้เจริญอาหาร”

หลินฟางจิบคำเล็กๆ หลินต้าเหว่ยดื่มอีกๆ จนหมด เย่ฉางหงถึงตาใส่กานเฟิ่งฉือแอมหนึ่งคล้ายตำหนิที่เขายังไม่เข้าใจเรื่องทว่ากลับไม่กล่าวอะไร หยิบภาพถ่ายเดี่ยวเฟยออกมาวางไว้ตรงหน้าพวกเขาแล้วถาม “รู้จักคนคนไหนไหม?”

ทั้งสองส่ายหน้า เย่ฉางหงเรียงภาพถ่ายอื่นๆ ตามลำดับ แยกเป็นกล่อง SLR ของเฟยกับข้าวของติดตัวของเขา “รู้สึกคุ้นตาข้าวของพวกนี้บ้างไหม?”

หลินฟางตาเป็นประกาย ชักกล้องถ่ายรูปแล้วบอก “PRAKTICA สินค้าของเยอรมัน ยี่ห้อนี้ดีมาก”

“ของชิ้นใหญ่แบบนี้ผมไม่เคยเจอเลยมากมาย อันนี้ดี ปากกามงบลึงคงมีราคาประมาณนี้ละมัง”

หลินต้าเหว่ยชูนิ้วเป็นตัวเลข งานเฟิ่งฉือมองแล้วถึงกับพูดไม่ออก คิดในใจว่าที่แท้หวัชโมยก็มีโรคทางอาชีพเหมือนกัน อยู่ต่อหน้าตำรวจยังไม่ลืมพิจารณาว่าจะขโมยของอย่างไร ของแต่ละชิ้นมีมูลค่าเท่าไร

เย่ฉางหงใช้นิ้วเคาะโต๊ะ หวัชโมยทั้งสองจึงได้สติกลับมา จัดเสื้อแล้วนั่งตัวตรงไม่ปริปากอีก

เย่ฉางหงหยิบภาพถ่ายในงานเลี้ยงของเฟยออกมาอีก

“เมื่อคืนเขาอยู่ในงานเลี้ยงตลอด พวกนายมีความทรงจำเกี่ยวกับเขาบ้างหรือเปล่า?”

“ผมนึกออกแล้ว ผมจำที่หนีบนอกโทของเขาได้ มันฝังเพชร ดีไซน์ก็ไม่เลวแต่ไม่ค่อยมีราคาผมเลยไม่ได้หยิบ ผมหมายความว่าถ้าเทียบกับของอย่างอื่นแล้วเห็นได้ชัดว่ามันไม่มีราคาค่างวดเท่าไร”

หลินฟางเอ่ยคล้อยตาม “เพราะฉะนั้นพวกเราไม่ได้ขโมยทรัพย์สินเขาของที่พวกเราขโมยถูกพวกคุณยึดไปในที่เกิดเหตุแล้ว มีกล้องถ่ายรูปกับปากกาหรือไม่พวกคุณรู้ดีที่สุด”

เย่ฉางหงเก็บภาพถ่ายแล้วถาม “พวกพ้องของพวกนายอยู่ที่ไหน?”

“เราไม่มีพวกพ้อง”

“ตกลง ไม่มีพวกพ้อง อาศัยแค่สองคนยังคิดจะขโมยเครื่องประดับอัญมณีที่ตระกูลเงินจัดแสดง?”

“ใครบอกว่าพวกเราต้องการขโมยเครื่องประดับพวกนั้น? พวกเราแค่หยิบบัตรเชิญไปเข้าร่วมงานเลี้ยง แล้วก็ถือโอกาสหากำไรนิดๆ หน่อยๆ พวกเราซื้อหลินยวนยาง เพราะมันไปไหนเข้าออกพร้อมกัน ไม่รวมมือกับคนอื่น”

“นี่เป็นงานเลี้ยงภายใน พวกนายได้ยืมข่าวมาจากไหน?”

“เรื่องนี้ลือกันบนถนนตั้งนานแล้ว อยากรู้ง่ายจะตายไปไม่ใช่หรือ? แต่พวกเรารู้จักประมาณตน เครื่องประดับพวกนั้นดูแลเข้มงวดมาก เทียบกับขโมยของพวกนั้นกำไรของการลักเล็กขโมยน้อยได้มากกว่า”

“พวกนายพูดความจริงกันเถอะ”

“นั่นก็เพราะพวกเราอยากได้รับการลดหย่อนโทษไหนๆ ก็ถูกจับแล้วทำตัวดีจะได้ปล่อยตัวเร็วหน่อย”

“ครั้งนี้คงไม่ง่าย เมื่อคืนมีคนถูกวางยาพิษเสียชีวิตในงานเลี้ยง

จากหลักฐานที่พวกเรามีผู้ต้องสงสัยมากที่สุดก็คือพวกนาย”

สอบสวนไปได้ครึ่งทางเยื้องหนถึงค่อยเอ่ยเข้าประเด็นหลัก
หลินต้าเหว่ยกับหลินฟางนิงัน ก่อนจะสายหน้ารัว “พวกเราไม่ได้ทำ!
พวกเราแค่ขโมยของเท่านั้นทำไมต้องวางยาพิษด้วย?”

“ผู้เสียชีวิตเป็นนักข่าว บางทีตอนพวกนายขโมยของอาจถูกเขา
พบเห็นเข้า”

“ถูกพบก็หนีสิ โทษขโมยของกับฆ่าคนต่างกันมาก พวกเราทั้งไม่ได้
โง่และไม่ได้เป็นคนมีชื่อเสียงยังจะกลัวถูกนักข่าวแฉไปทำไม...”

หลินต้าเหว่ยพูดไปได้ครึ่งทางเยื้องหนก็ลุกขึ้นยื่นส่งสัญญาณสัน
สุดการสอบสวนให้กานเฟิงฉือ หลินต้าเหว่ยร้อนใจแล้ว ไม่กล้าเถียงอีกแต่
รีบอธิบาย “ที่พวกเราพูดล้วนเป็นความจริง ก็แค่ได้ยืมข่าวมาเลยคิดหากำไร
เล็กน้อย ไม่ได้มีวัตถุประสงค์อื่น”

เขายังกลัวเยื้องหนไม่เชื่อจึงพูดออกมากระทั่งแหล่งข่าว พวกเขา
ได้ยืมเพื่อนร่วมอาชีพคุยเล่นกันในบาร์เล็กๆ แห่งหนึ่ง ฟังจากที่เพื่อนร่วม
อาชีพคนนั้นบอก ตอนแรกพวกเขาก็อยากวางแผนขโมยเครื่องประดับที่จัด
แสดง แต่ต่อมารู้สึกว่าระยะนี้ออกขโมยบ่อยเกินไปอาจถูกจับตามอง เพื่อ
ความปลอดภัยพวกเขาจึงเปลี่ยนแผนกะทันหัน บัตรเชิญใบนั้นก็เป็นเพื่อน
ร่วมอาชีพหามาให้

ฝีมือการขโมยของหลินยวนยางไม่แย่ แต่ไม่เชี่ยวชาญการรับมือ
อุปกรณ์ทันสมัย นอกจากนี้พวกเขาก็มีแค่สองคน ความเสี่ยงในการขโมย
เครื่องประดับจัดแสดงมีมากเกินไป ดังนั้นพวกเขาก็คิดแฝงตัวเข้ามาฉก
ทรัพย์สินผู้เข้าร่วมงาน ไหนๆ ก็มีบัตรเชิญแล้วไม่มำก็นำเสียตาย

ตอนท้ายหลินต้าเหว่ยยังบอกชื่อเพื่อนร่วมอาชีพกับที่ตั้งของบาร์ให้

เย่ฉางหงเห็นว่าถามไม่ได้อะไรจึงยุติการไต่สวน ตอนทั้งสองถูกคุมตัวออกไป เขายังเอื่อยเฉื่อย “กลับไปลองคิดถึงสถานการณ์ในงานเลี้ยงให้ดีอีกครั้ง พบเห็นคนน่าสงสัยบ้างหรือเปล่า นี่ก็ออกแล้วแจ้งฉันได้ทุกเมื่อ ตั้งใจคิด ทบทวนให้ดี ช่วยพวกเราหาฆาตกรให้พบ พวกเราถึงจะขอให้ผู้พิพากษา พิจารณาลงโทษตามสถานการณ์ได้”

จบการไต่สวนงานเฟิ่งฉือเดินตามเย่ฉางหงออกมา ทุกคนต่างเห็น ขั้นตอนการสอบปากคำจากด้านนอก เฟิ่งเจิ้นแบมือ “ท่าทางสองคนนี้จะ ไม่เกี่ยวข้องกับคดีฆาตคน เป็นแค่หวัชโมยโชคร้ายสองคน”

งานเฟิ่งฉือเอ่ย “ตอนนี้ใบะแสขาดตอนแล้วพวกเราจะสืบยังไงต่อ?”

“จะสืบยังไงต่อเป็นเรื่องของพวกเขา เฟิ่งหลี่ไจ๋ นายกลับบ้านไปกิน สับปะรดเถาะนะ เด็กดี”

งานเฟิ่งฉือถูกเฟิ่งเจิ้นดันออกจากแผนกสืบสวนคดีอาชญากรรม แต่ หูย้งไต้ยิ่นเขียนรณามอบหมายภารกิจให้ทุกคน กลุ่มหนึ่งไปตามรอยกลุ่ม หวัชโมยตามข่าวที่หลินยวนยางมอบให้ อีกกลุ่มตรวจสอบคดีฆาตด้วยยาพิษ เขายังอยากฟังการแบ่งงานให้ชัดเจนแต่ถูกเซียวหลานเฉ่ากั๊กมือเรียก ส่ง สัญญาณให้เขาตามไป

“นี่มันเสร็จงานฆ่าล่านี⁴!”

งานเฟิ่งฉือเดินตามเข้าไปในลิฟต์แบบไม่สมัครใจ เซียวหลานเฉ่า คล้ายไม่พูดไม่จาอยู่ทางด้านข้าง งานเฟิ่งฉือทนไม่ไหวถาม “หัวหน้า คุณ ไม่อยากรู้หรือว่าต่อไปหัวหน้าเซียวจะตรวจสอบคดีเฉียวเฟยยังงัย?”

“แบ่งกำลังเป็นสองทาง ทางหนึ่งตรวจสอบวงเพื่อนที่คบกับแหวดวง

⁴ หมายถึงกำจัดผู้ที่เคยช่วยเหลือทั้งเมืองจนเสร็จสิ้น

การทำงานของเจียวเพย อีกทางไล่ตรวจสอบแขกเมื่อคืนทีละคน หัวขโมยสองคนนั้นนับว่าได้ทำประโยชน์แล้ว ตำรวจนำข่าวของที่พวกเขาขโมยมาไปคืนเจ้าของ จากนั้นค่อยถือโอกาสสอบถาม ไม่มีใครไม่ให้ความร่วมมือ”

“คุณช่างเป็นพยาธิในท้องหัวหน้าเซียวโดยแท้ คุณรู้ได้ยังไงว่าเขาจะทำแบบนี้?”

“ฉันไม่ได้บอกว่าเป็นแผนการของเขา ฉันกำลังพูดถึงแผนของตัวเอง”

“หา...?”

“ตอนนี้ไม่มีหนทางให้ไปปะปนอยู่แนวหน้า คิดให้ละเอียดในสมองก็ยังไม่ได้อะไร”

“ได้ ได้ คุณทำอะไรก็ได้ทั้งนั้น”

“เพิงหลี่ไจ๋ เมื่อก็ทำได้ไม่เลว” เซียวหลานเช่าทำมือเป็นทำริ่นน้ำ “เข้าใจการรับมือตามสถานการณ์แล้วใช่ไหม เซียวหรานต้องให้คะแนนความสามารถในการทำงานของนายสูงแน่”

“หัวหน้าโดยตรงของผมไม่ใช่เขาสักหน่อย เขาให้คะแนนสูงแล้วเกี่ยวอะไรกับผมล่ะ!”

กานเฟิงซื้อคร้านจะสนใจหัวหน้าของเขาแล้ว ได้แต่พึงศิริชะตรงมุมลิฟต์ ฝึกฝนการกลลอบตา

เมื่อกลับถึงแผนกดีแซ่แข็งพวกเขาพบว่าเหล่าไปกับหลินจื่อเหยียนมาถึงแล้ว หลินจื่อเหยียนยืนอยู่ด้านหลังที่นั่งเหล่าไปกำลังดูคอมพิวเตอร์ด้วยกันกับเขา บนโต๊ะด้านข้างยังมีลอตเตอรี่ที่ซื้อแล้วแต่ยังไม่ได้ตรวจรางวัลหนึ่งกอง กานเฟิงจินตนาการไม่ออกว่าสำหรับเหล่าไปยังมีเรื่องอะไร

สำคัญไปกว่าการตรวจลอตเตอรี่ เขาเดินไปถาม “คู่อะไรกันอยู่?”

“การบ้านที่หัวหน้ามอบหมาย เขาให้ฉันสืบรายงานข่าวที่เฉียวเพยมีส่วนร่วมในหลายปีนี่”

“ไม่ใช่รายงานข่าวแต่เป็นรายงานเรื่องซุบซิบ เขาเป็นพวกปากส่วางไม่ว่าจะเรื่องเล็กน้อยหยุ่มหยุ้มไร้สาระอะไรของดาราลัวนหิบบมาแฉหมด ซ้ายยังมักเขียนความเห็นซึ่งไม่มีมูลความจริงลงในสื่อสาธารณะเป็นประจำจนเกือบถูกฟ้องร้องหลายครั้ง อาศัยสิ่งเหล่านี้ก็หาเงินได้ด้วย จินตนาการไม่ออกเลยจริงๆ”

หลินจื่อเหียนพูดจบก็ส่ายหน้ารัว กานเฟิงจื่อเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยาะหยัน “ไม่ใช่แค่หาเงินได้ยังหาได้เยอะมากด้วย ขนาดปากกายังใช้มบปล้องเลย”

เฉียวหลานเจ้าเอ่ย “หรือก็หมายความว่าเขามีศัตรูเยอะมาก”

“เยอะจนนับไม่หวาดไม่ไหว ถ้าอยากจัดตารางตามค่าความเกลียดชังต้องเรียงจากหนึ่งถึงหนึ่งพันไปที่ละคนถึงจะได้” เหล่าไปเหลือบมองเฉียวหลานเจ้า “หัวหน้า คุณคงจะไม่ใจร้ายขนาดที่คิดจะให้ผมไปสืบประวัติพวกเขาที่ละคนหรอกนะ ผมตายแน่ๆ”

เฉียวหลานเจ้าเดินมาดูหน้าจอคอมพิวเตอร์คู่หนึ่ง เห็นรายชื่อมีจำนวนมากมายจริงๆ จึงถาม “ในนี้มีเลื่อนขั้นขึ้นไปเป็นข้อพิพาททางแพ่งบ้างหรือเปล่า?”

“มีห่าคดี น้อยกว่าที่คิด ยังมีคดีหนึ่งเกือบกลายเป็นคดีอาญา เมื่อหนึ่งปีก่อนมีคนถือมีดบุกไปถึงบ้านของเฉียวเพยทำท่าจะฆ่าเขา ยังดีที่ตำรวจมาทัน ตอนแรกเขาจะฟ้องผู้ชายคนนั้นต่อมาใกล้เกลี่ยได้ถึงถอนฟ้อง มูลเหตุคือเขาทำร้ายดาราสาวบางคนด้วยเจตนาร้าย เป็นเหตุให้เธอป่วยเป็น

โรคซึมเศร้าจนคิดฆ่าตัวตาย คนที่ต้องการฆ่าเขาคือพ่อของดาราสาว”

งานเฟิ่งฉือไฉ่ยีนแบบนั้นก็ตื่นเต้น “หัวหน้า จั๊นพวกเราริเริ่มสืบจากตัวดาราสาวคนนั้นกัน!”

“ต่อให้สืบก็ไม่ต้องถึงมือนาย เซียวหรวนต้องส่งคนไปสืบแล้วแน่”

“จันผมสืบข้อพิพาททางแพ่งสี่คดีนั้น?”

ครั้งนี้เซียวหรวนเฉ่าไม่ได้ปฏิเสธทันทีแต่จุ่มสุกวังค์ความคิดงานเฟิ่งฉือยังอยากเสนอตัวแต่ถูกเหล่าไปเอ๋ยขัดขึ้น “แต่เจ้าหมอนี้ก็ใช้ว่าจะไม่ทำเรื่องดีสักเรื่อง บางครั้งบางครั้งเขาก็ช่วยเหลือสังคมอยู่บ้าง”

“ช่วยอะไร?”

“ช่วยรวบรวมเงินบริจาคให้คนเดือดร้อนอะไรทำนองนั้น”

“คุณแน่ใจนะว่าเงินบริจาคไม่ได้เข้ากระเป๋าตัวเขาเอง?”

เหล่าไปเอ๋ยกไหล่คลิกเปิดข้อความสองสามอันในบัญชีสาธารณะของเฉียวเพยให้งานเฟิ่งฉือดู ล้วนเป็นข้อความรวบรวมเงินบริจาคเพื่อผู้ป่วยจำนวนหนึ่ง จากนั้นจึงถามเซียวหรวนเฉ่า “คุณจำคดีเด็กสาวมัธยมปลายถูกข่มขืนเมื่อหกปีก่อนได้ไหม?”

เซียวหรวนเฉ่าขมวดคิ้ว เห็นสีหน้าแบบนั้นงานเฟิ่งฉือก็รู้แล้วว่าหัวหน้าจำไม่ได้จึงพูดกับหลินจื่อเหยียน “เรื่องแบบนี้ต้องถามจื่อเหยียน เธอจำได้แม่นที่สุด”

หลินจื่อเหยียนพยักหน้า “คร่าวๆ ก็คือเด็กสาวชั้นมัธยมห้าคนหนึ่งถูกเพื่อนนักเรียนชายหลายคนใช้กำลังกระทำอนาจารขณะเดินอยู่บนถนนตอนกลางคืน ต่อมาเพราะทนรับการโจมตีจากความเห็นของผู้คนไม่ไหวสองเดือนหลังเกิดเรื่องเธอก็กระโดดตึกฆ่าตัวตาย”

“แล้วเพื่อนนักเรียนชายพวกนั้นล่ะ?”

“เวลานั้นพวกเขายังไม่บรรลุนิติภาวะจึงแค่เข้าสถานพินิจเยาวชน น่าจะออกมานานแล้ว”

“เรื่องสะกดตาขนาดนี้ เฉียวเพยต้องเข้ามาสอดสินะ?”

“ใช่ แต่เรื่องนี้ต้องขอบคุณเขา เพราะเขาถึงนำเด็กวัยรุ่นหลายคน นั้นมาตัดสินลงโทษได้” เหล่าไปค้นดูข่าวบนอินเทอร์เน็ตแล้วเอ่ยต่อ “คือนั่น เขาบังเอิญผ่านไปสถานที่เกิดเหตุพอดีเลยถ่ายคลิปที่เด็กวัยรุ่นวิ่งหนีไว้ได้ ต่อมาคลิปนั้นถูกใช้เป็นวัตถุพยาน”

“แม้ว่าเขาทำแบบนี้เพื่อผลประโยชน์ของตัวเองแต่ก็นับว่าทำเรื่องดี เรื่องนี้วางไว้ก่อนได้ หัวหน้า ให้ผมไปสืบข้อพิพาททางแพ่งสี่คดีนั้นเถอะ เวลา นั้นคนของแผนกสืบสวนคดีอาชญากรรมต่างก็ยุ่งอยู่กับการตรวจสอบเบาะแส อื่น ย้ายมือมาสืบเรื่องนี้ไม่ได้แน่”

“ได้” เซียวหลานเฉ่าพยักหน้า กานเฟิงฉือยังไม่ทันได้สติก็ได้ยิน หัวหน้าเอ่ยกับเหล่าไป “ส่วนนี้นายรับผิดชอบ”

กานเฟิงฉือได้ยินแบบนี้ก็ร้อนใจขึ้นมาทันที “หัวหน้า แล้วผมล่ะ?”

เซียวหลานเฉ่าไม่สนใจเขา หันมองไปรอบๆ “เจิ้งอู่ล่ะ ยังไม่มา?”

“เมื่อที่เขาโทรมาบอกว่ามีธุระนิดหน่อย จะมาสายเล็กน้อย เมื่อคืน ใต้ดวงอาทิตย์ตกใจกลัวเขาเลยอยู่บ้านดูแลละมั้ง”

“ฉันยังไม่ต้องสนใจเขา จื่อเหยียน เธอไปเยี่ยมแฟ้มปิดคดีของคดีที่พูด ถึงเมื่อไหร่มา”

“คะ”

หลินจื่อเหยียนวิ่งออกไปแล้ว กานเฟิงฉือไม่เข้าใจจึงถาม “ทำไม ต้องดูคดีนั้น? มันไม่เกี่ยวข้องกับการที่เฉียวเพยถูกฆ่าสักหน่อย”

“นายรู้ได้ไงว่าไม่เกี่ยว?”

พอถูกถามถามเฟิ่งฉือก็ได้แต่เกาศีรษะ

“เพราะเป็นคนดีเมื่อหกปีก่อน อีกอย่างเฉียวเฟยก็มีบทบาทเป็นผู้ผดุง
ความยุติธรรมในคดีนั้นด้วย”

“โลกใบนี้ไม่มีความยุติธรรมร้อยเปอร์เซ็นต์ สำหรับครอบครัวเหยื่อ
แล้วเฉียวเฟยเป็นฝ่ายถูก แต่สำหรับเด็กวัยรุ่นที่ถูกจับเข้าสถานพินิจเยาวชน
หมอนั่นเป็นตัวต้นเหตุที่ทำให้พวกเขาถูกจับ”

ถามเฟิ่งฉือพยักหน้าหงึกหงัก ขณะกำลังรู้สึกว่าจะหัวน้ำกล้วได้มี
เหตุผลมาก เชียวหลานเฉ่าก็เอ่ยอีกประโยค “ถึงยังไงก็วางอยู่ ลองดูสักหน่อย
ก็แล้วกัน”

ถามเฟิ่งฉือแสนเสียใจที่เมื่อวินาทีก่อนตนเองบังเกิดความคิดเลื่อมใส
ในตัวหัวหน้า

ในเมื่อคดีนี้ไม่เกี่ยวกับพวกเขา ถามเฟิ่งฉือจึงไปห้องเอกสารเตรียม
จัดระเบียบแฟ้มคดีแต่เฉียวหลานเฉ่าเรียกเขาไว้ “เฟิ่งหลี่เจ๋ นายเองก็อย่าอยู่
ว่าง ดูวิดีโอกล้องวงจรปิดงานเลี้ยงต่อว่ามีเบาะแสอีกบ้างหรือเปล่า”

“ก็ดูหมดแล้วนี่ อีกอย่างดูจากหลักฐานที่พวกเราหาได้ตอนนี้แคชูล
ยาพิษน่าจะใส่อยู่ในกล่องยาของเฉียวเฟยนานแล้ว”

“ใช่ แต่ก็ยังไม่ตัดความเป็นไปได้ของการใส่ยาพิษในสถานที่เกิดเหตุ
ออก” เห็นสีหน้าถามเฟิ่งฉือ เชียวหลานเฉ่าจึงถาม “นายรู้สึกว่างานแบบนี้
เป็นไปได้มากกว่าจะเป็นงานที่ไร้ประโยชน์ใช่หรือเปล่า บางทีดูตลอดทั้งวันก็
อาจไม่พบ ไม่รู้สึกประสบความสำเร็จเหมือนสืบคดีข้างนอก?”

ว่ากันตามตรงเขาก็รู้สึกแบบนี้แหละ นิดหน่อยจริงๆ นั่นละ

ถามเฟิ่งฉือยื่นมือออกมา เอนิ้วชี้กับนิ้วโป้งจับเข้าหากันแทน
ความหมายว่านิดหนึ่ง

เชียวหลานเล่ากล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง “การทำงานอะไรก็ตามไม่มีทางไร้ประโยชน์ไปเสียทั้งหมด เบาะแสทุกอย่างคือสิ่งที่ทุกคนสืบค้นมาได้ทีละเล็กละน้อย นักสืบเก่าอันวมที่แค้นังฟังรายงานเรื่อยเปื่อยอยู่ในบ้านก็อาศัยจินตนาการสืบหาฆาตกรได้นะมีอยู่แค่นิยายเท่านั้น”

กานเฟิงฉือรู้สึกว่าคุณพูดของเชียวหลานเล่าคล้ายตำนิเขา แต่ที่อีกฝ่ายว่ามากก็มีเหตุผล

“ได้ ผมทำเอง!”

เขาไปขอวิธีโอจากเผยอิงอิงที่แผนกสืบสวนคดีอาชญากรรม และเริ่มดูตั้งแต่ต้นตามที่เชียวหลานเล่าบอก

การดูนี้ใช้เวลาตลอดช่วงเช้า กานเฟิงฉือจนตาลายพบว่าคนที่เฉียวเฟยรู้จกก็มีไม่น้อยเลยจริงๆ ในงานเลี้ยงหมอนั้นคุยกับคนนั้นคนนี้ตลอด แต่ดูจากการตอบสนองของทุกคนต่างก็แสดงออกแบบผลึกใสเขาจนถึงขั้นรังเกียจด้วยซ้ำ กานเฟิงฉือคิดว่าคนในงานเลี้ยงที่อยากให้เขาตายต้องมีไม่น้อยแน่

ตอนหนึ่งกานเฟิงฉือเห็นเฉียวเฟยหยิบกล่องยาออกมาแล้วกินยานั้นพร้อมดื่มไวน์ หลังออกจากห้องน้ำไม่นานการเคลื่อนไหวของเขาก็เริ่มเปลี่ยนเป็นแปลกประหลาด ไม่ได้ไปหาคนนั้นคนนี้เพื่อพูดคุยอีก นี่น่าจะแสดงว่ายาออกฤทธิ์ ผ่านไปพักหนึ่งเขาก็ก้มหน้ารื้อค้นกระเป๋า จากนั้นก็วิ่งพรวดพราดออกไปข้างนอก ความเคลื่อนไหวนี้แทบจะเกิดขึ้นในเวลาเดียวกับที่หลินต้าเหว่ยโยนกระบอกควัน

เฉียวเฟยเฟิงวิ่งออกจากห้องโถงก็ล้มลง คนที่อยู่ด้านหลังยังทำไม่ทันจึงทยอยล้มลงบนตัวเขาอย่างต่อเนื่อง ทับเขาไว้ด้านล่างสุด

กานเฟิงฉือย้อนภาพดูซ้ำอีกหลายรอบ ยิ่งรู้สึกมากขึ้นเรื่อยๆ ว่ามี

ความเกี่ยวข้องกันระหว่างการใช้แว่นหรือกระจ่างกับการที่เขาวิ่งออกไป
ทว่าหลังเกิดคดีแผนกพิสูจน์หลักฐานเคยตรวจสอบข่าวของในกระจ่างเขา
สิ่งที่พบล้วนเป็นของจำเป็นในการทำงาน ไม่พบอะไรเป็นพิเศษ

ดังนั้นเหตุการณ์แบบไหนกันที่กระตุ้นให้แว่นเพี้ยนวิ่งออกไป
กะทันหัน?

งานเฟื่องฉือมองเซียวหลานเฉ่า คิดจะเอ่ยข้อสงสัยของตัวเองออกมา
แต่ก็เกรงว่าทุกคนจะหาว่าเขาคิดมากเกินไป เนื่องจากเวลานั้นพิษในร่าง
แว่นเพี้ยนน่าจะกำลังกำเริบ อะไรมันส่งผลต่อระบบประสาทของเขาอย่าง
ร้ายแรง การที่เขาไม่พบเหตุการณ์ผิดปกติอาจเป็นเพียงการแสดงออกว่าพิษ
ออกฤทธิ์เท่านั้น

คิดอยู่ครู่หนึ่งงานเฟื่องฉือจึงตัดสินใจรีบวิ่งไปก่อน รอเขาจัดระเบียบ
เบาะแสแล้วค่อยยกมาหารือกัน

ฉวยโอกาสในช่วงเวลาพักผ่อนเขาไปกับหลินจื่อเหยียนไปขออ่านแฟ้ม
คดีเก่า เนื่องจากเป็นการก่ออาชญากรรมของผู้ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะแฟ้มคดี
ที่เกี่ยวข้องทั้งหมดจึงปิดผนึกเก็บรักษาไว้ หลินจื่อเหยียนยืมได้เพียงผลการ
พิจารณาดีและลำดับการเกิดเหตุ ซึ่งเนื้อหาที่เรียบง่ายมาก

เด็กสาวที่ฆ่าตัวตายชื่อเหอเสี่ยวลี่ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ห้า
คืนที่เกิดเรื่องเธอไปเรียนที่โรงเรียนกวดวิชา ตอนกลับบ้านผ่านสวนสาธารณะ
ขนาดเล็กแห่งหนึ่ง เธอถูกเพื่อนนักเรียนชายสี่คนจากโรงเรียนกวดวิชาดักไว้
และทำอนาจารที่นั่น ตอนนั้นแว่นเพี้ยนกำลังถ่ายภาพอยู่ใกล้ๆ พอได้ยินเสียง
อะอะก๊วปไปดู นักเรียนชายสี่คนลนลานวิ่งหนี แว่นเพี้ยนจึงโทรแจ้งตำรวจ

ตอนแรกเหอเสี่ยวลี่ให้ความร่วมมือกับตำรวจอย่างดี เตรียมพ้อง
นักเรียนชายสี่คนนั้น แต่ภายหลังมีคนกระจ่ายข่าวลือต่างๆ โจมตีเธอบน

อินเทอร์เน็ต ชาวเน็ตผู้ไม่รู้จักความจริงจำนวนหนึ่งถูกปลุกปั่นจึงเริ่มเอนเอียงตำหนิเธอ ถึงแม้ว่าท้ายที่สุดทั้งสี่คนจะถูกตัดสินว่ามีความผิดจริง แต่เหอเสี่ยวลี่ก็จิตใจแปรปรวนจากการถูกโจมตีมากเกินไปจึงกระโดดตึกฆ่าตัวตายบนอาคารร้างแห่งหนึ่ง

งานเฟิ่งฉืออ่านเปรียบเทียบคดีทั้งสองเสร็จก็เข้าอินเทอร์เน็ตสืบค้นคอมเมนต์ไม่ระบุชื่อที่โจมตีเหอเสี่ยวลี่ อ่านแล้วก็ค่อนข้างเข้าใจว่าทำไมเธอถึงจิตใจแตกสลาย

ในคอมเมนต์บอกว่าเหอเสี่ยวลี่มีพฤติกรรมไม่ดีมาตลอด ความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงซับซ้อน ทั้งยังเคยแสดงความรักต่ออาจารย์ นอกจากนี้บนอินเทอร์เน็ตยังเผยแพร่ภาพส่วนตัวของเธออีกมากมาย เกเรียนคีย์บอร์ดหลายคนวิจารณ์รูปร่างหน้าตา กับเสื้อผ้าของเธออย่างสนุกสนาน ผู้เชี่ยวชาญและนักวิชาการจำนวนหนึ่งก็นำเธอมาเป็นตัวอย่างในทางลบ เรียกร้องให้ผู้หญิงอย่าแต่งกายเปิดเผย อย่าออกจากบ้านตอนกลางคืน อย่าเดินทางเปลี่ยว ผู้กระทำผิดแน่นอนว่ามีความผิด แต่เหยื่อเองก็ต้องทบทวนพฤติกรรมประมาทของตัวเองด้วย

เขายังอ่านก็ยิ่งเดือด ผลั๊กคอมพิวเตอร์แล้วลุกขึ้นเดินออกไปหลินจื่อเหยียนเห็นเข้าก็อยากตามไปแต่ถูกเชียวหลานฉ่าเรียกไว้ “ไม่ต้องสนใจ ปล่อยให้เขาใจเย็นคนเดียวสักพัก”

“ฉันแค่กลัวว่าพอเขาว่ามาก็ไม่รู้ว่าจะทำอะไรลงไปบ้าง”

“อยากทำอะไรก็ให้เขาทำ ล้มหัวทิ่มหลายครั้งเขาก็ได้สติเอง”

อันที่จริงหลินจื่อเหยียนยังไม่ค่อยวางใจนัก แต่หัวหน้าพูดแบบนี้เธอก็ไม่คิดจะยืนยันกรานอีก ได้แต่มองไปที่ประตูแล้วหันกลับมา นั่งลงตรวจสอบข้อมูลใหม่อีกครั้ง

กานเฟิ่งฉือเดินมาถึงประตูในรวดเดียว สายลมเย็นพัดมาทำให้เขาใจเย็นลงเล็กน้อย รู้สึกว่าตัวเองที่ถูกลดค่าจากความรู้สึกข้างน่าขัน คดีสิ้นสุดไปแล้ว เขาทำอะไรไม่ได้ แต่เขาสามารถทำคดีตอนนี้ให้ได้ดี ทำให้โศกนาฏกรรมแบบเดียวกันไม่เกิดขึ้นซ้ำอีก

ท้องร้องเสียงดังโครก กานเฟิ่งฉือมองนาฬิกาตรงถนนฝั่งตรงข้ามเที่ยงแล้ว มิน่าถึงได้หิว

เขาไปกินข้าวที่ร้านโจ๊กไปซื้อซึ่งอยู่ข้างๆ ขณะเดินกลับโทรศัพท์มือถือส่งเสียงดัง เห็นดอกไฮเดรนเยียดอกใหญ่แสดงบนหน้าจอเขาก็ปวดหัวจี๊ดขึ้นมาทันที เนื่องจากผู้ที่โทรมาไม่ใช่ใครอื่น เป็นคุณยายหวังนั่นเอง

เอ่ยถึงคุณยายหวัง ก็คือคุณยายที่กานเฟิ่งฉือรู้จักตอนตรวจสอบคดีปล้นอัญมณี เธออาศัยอยู่ที่อะพาร์ตเมนต์จึงชิง คุณยายหวังคุ้ยแ่งทั้งยังมีน้ำใจ มอบเบาะแสให้ไม่น้อย กานเฟิ่งฉือเห็นเธอเป็นเหมือนคุณยายตัวเอง และถูกชะตากับเธออย่างยิ่ง คุณยายหวังเองก็คงคิดแบบเดียวกัน ะยะนี้จึงทุ่มสุดกำลังเพื่อเปลี่ยนกานเฟิ่งฉือให้เป็นหลานเขย ทุกครั้งที่โทรมาก็เอาแต่พูดถึงหลานสาว คิดจะจัดการให้พวกเขาได้พบหน้ากันอะไรแบบนี้

กานเฟิ่งฉือมีเป้าหมายที่ตามจับอยู่แล้ว หรือต่อให้ไม่มีเขาก็ไม่คิดสนใจ เนื่องจากหลานสาวคนนี้ของคุณยายหวังออกจะอุดมสมบูรณ์เกินไปสักนิด เกินมาตรฐานความชื่นชอบของเขา ดังนั้นเขาจึงพยายามหลบเลี่ยงหาข้ออ้างหลบหนีทุกวิถีทางทุกครั้งที่คุณยายหวังนัดให้ไปคุยตัว

โทรศัพท์มือถือดังไม่หยุด กานเฟิ่งฉือลังเลอยู่ครู่หนึ่งสุดท้ายก็ตัดสินใจรับสาย ไม่รอให้คุณยายหวังพูด เขาก็เอ่ยขึ้นก่อน “คุณยายหวัง ช่วงนี้ผมยุ่งมากคงไปคุยเล่นเป็นเพื่อนคุณไม่ได้”

“ฉันก็ไม่ได้อยากคุยกับเธอ ฉันอยากให้คุณยายสาวคุยกับเธอ”

“เอ่อ...คุณยายหวัง ผมหมายถึงผมไม่มีเวลา...ไม่ว่าจะคุยกับใครก็ไม่มีเวลาทั้งนั้น”

“ฉันรู้น่า เกิดคดีนี้ละ โทรทัศน์รายงานข่าวแล้ว มีคนคิดจะขโมยเครื่องประดับแต่สุดท้ายกลับถูกวางยาเสียชีวิต ช่างโชคร้ายแท้”

กานเฟิงฉือกลกตกตา คิดในใจว่าข่าวลือกระจายไปแบบนี้เอง

“ฉันจะบอกเธอเรื่องหนึ่ง หลานสาวฉันหาแฟนหนุ่มได้แล้ว ทำฉันโมโหแทบตาย เธอไม่ภูมิใจคนที่ฉันช่วยเหลือให้ก็เลยอยากหาเอง”

“วิเศษไปเลย!”

ได้ยินคำพูดนี้กานเฟิงฉือรู้สึกราวกับเมฆดำคลึ่กลายเห็นจันทร์กระจ่าง เขายื่นมือออกไปวาดไม้กางเขนที่หน้าอก คุณยายหวังมองไม่เห็นการกระทำนี้ของเขาจึงพูดต่อด้วยความโมโห

“แต่ฉันชอบเธอนี้เฟิงหลี่ ฉันไม่ได้ชอบเจ้าอ้วนนั้น”

“ไม่ๆ คนอ้วนคู่กับคนอ้วนนั้นเหมาะสมกันที่สุด!

ไม่ต้องกังวลเรื่องคู่ตัวกับน้องสาวร่างอวบ กานเฟิงฉือจึงระบายลมหายใจโล่งอก ได้ยินเสียงคุณยายหวังพูดต่อ “เธอกับแฟนหนุ่มออกไปท่องเที่ยวกัน กลัวฉันโกรธเลยซื้อผลไม้มาแสดงความกตัญญูกับฉันเสียเยอะแยะ ฉันกินไม่ไหว เธอช่วยมาเอากลับไปหน่อยสิ”

“ผมเองก็กินไม่ไหวเหมือนกัน”

“เธอกินไม่ไหวก็ยังมีหัวหน้ากับเพื่อนร่วมงานของเธอไม่ใช่หรือ? หลานสาวสมัยนี้ก็เป็นเสียแบบนี้ ไม่รู้จักสร้างความสัมพันธ์อันดีกับเพื่อนร่วมงานเอาซะเลย ผลไม้นี้แพงมากนะ กินไม่หมดทิ้งไปก็น่าเสียดายแถมช่วงบ่ายเธอมาได้ไหม?”

หากเป็นก่อนหน้านี้กานเฟิงฉือต้องปฏิเสธแน่ แต่พอได้ยินว่า

น้องสาวร่างอวบมีแฟนหนุ่มแล้วทั้งยังออกไปท่องเที่ยวทำให้เขาไม่ต้องกังวลว่าจะเจอเธอเข้าจึงตอบไปว่า “ผมจะลองดูว่าตอนเย็นมีเวลาไปไหม”

“ไม่มีปัญหา ฉันอาจไปเดินเล่นหรือเดินรำที่จัตุรัส ถ้าหาฉันไม่เจอก็โทรหาแล้วกัน ทั้งข้อความไว้ก็ได้ มือถือสมัยนี้สะดวกจริงๆ สามารถหากันพบได้ตลอดเวลา...”

คุณยายหวังยังพูดต่ออีกยาวเหยียดก่อนจะวางสายไป กานเฟิ่งฉือระบายลมหายใจโล่งอกกำลังจะเดินเข้าไปในสถานีตำรวจก็มีคนเรียก

“คุณอา!”

กานเฟิ่งฉือหันมอง ตรงหน้ามีหนุ่มน้อยคนหนึ่งยืนอยู่ ที่แท้ก็คือไต้วโตว

อากาศหนาวจัด ไต้วโตวยำรองเท้าบูตคู่เล็กๆ บนตัวสวมเสื้อขนเป็ดสีส้มอมแดง ดวงตาสีฟ้าใสเห็นแล้วราวกับเดินออกมาจากนิยายสารพัดชั้นโดยแท้ กานเฟิ่งฉือลูบผมเขา “เรียกคุณอาอะไรกันฉันยังไม่ได้แต่งงานเลยเรียกพี่ชายสิ”

“พี่ชาย!”

“เด็กดี เมื่อคืนขอบใจนะ นายช่วยฉันไว้ตั้งสองครั้ง”

“เหอะๆ”

ไต้วโตวดูเหมือนจะเขินหน้าเมื่อได้รับคำชม เข้มปากแก้มแดงเรื่อ กานเฟิ่งฉืออดใจไม่ไหวบ๊ีบแก้มน้อยๆ ของเขาแล้วถาม “มาหาปะป๊า?”

“เปล่า มา...ช่วย...บัน...บันทึก...ปากกาให้กับคุณลุงที่เป็นญาติฝ่ายแม่”

กานเฟิ่งฉือฟังจนสมองสับสนมึนงง ยังดีที่เสียงของไต้วโตววิ่งมาถึง เขาเคยพบเธอเมื่อคืน ทั้งสองตกทายกันจากนั้นเธอจึงพูดแบบเหนื่อยใจ

“ฉันจอตระแคะแป็บเดียวเขาก็วิ่งหายไปแล้ว ไปมาไร้ร่องรอยทุกวัน ทำฉันใกล้จะประสาทกิน”

“เด็กเล็กๆ ก็แบบนี้ พ่อเขาละ?”

“คุณเว่ยน่าจะอยู่ข้างในคะ เขาเป็นคนโทรหาฉัน บอกให้ฉันพา ไต้วโตวมาบ้านทีกปากคำ”

คราวนี้งานเฟิ่งฉือถึงเฟิ่งเข้าใจคำพูดที่ไต้วโตวบอกเมื่อครู้ เขาถาม “บ้านทีกปากคำอะไร?”

“เรื่องเมื่อคืนไงคะ” พี่เลี้ยงขยับเข้าไปข้างตัวงานเฟิ่งฉือ ลดเสียงลง ขณะบอก “เด็กคนนั้นเห็นบางอย่าง ดังนั้นคุณเว่ยเลยเรียกให้เขามาช่วยเหลือ”

“อ้อ...”

งานเฟิ่งฉือมองไปทางไต้วโตว เด็กน้อยน่าจะอายุราวสามสี่ขวบ กำลังยืนดูตัวนี้ เขาไม่รู้จริงๆ ว่าเว่ยเจิ้งอี้คิดอย่างไร เรียกเด็กน้อยที่ยังไม่โตเต็มที่มาบ้านทีกปากคำเพื่ออะไร แน่ใจนะว่าเขาสามารถเล่าสิ่งต่างๆ ได้ครบถ้วน?

งานเฟิ่งฉือพาพี่เลี้ยงกับไต้วโตวไปที่แผนกสืบสวนคดีอาชญากรรม เว่ยเจิ้งอี้รออยู่ด้านในแล้ว ผู้ที่อยู่ด้วยกันกับเขายังมีเชียวหราน ทันทีที่ไต้วโตวเห็นเชียวหรานก็โผล่เข้าไปหา “คุณลุง!”

งานเฟิ่งฉือนึกว่าตัวเองฟังผิด กระทั่งเชียวหรานพาไต้วโตวเข้าไปในห้องสอบปากคำเขาถึงได้สติ ดึงเว่ยเจิ้งอี้เข้ามาหา ซ้ำเขาแล้วซ้ำเชียวหราน

“พวก...พวกคุณ”

“ลูกพี่ลูกน้องญาติฝ่ายแม่นะ นายไม่รู้สิเกรงว่าพวกเราหน้าตาคล้ายกัน?”

“ผมจะไปรู้สึกอะไร คุณไม่เคยบอกเลยว่าเป็นญาติฝ่ายแม่กัน!”

“ต้องให้บอกด้วยเหวอ คนเป็นตำรวจใครบ้างไม่ยกกันมาทั้งตระกูล พวกเราต่างเป็นลูกที่สืบทอดอาชีพต่อจากพ่อ จะญาติห่างๆ ญาติสนิทหรือ ลูกพี่ลูกน้องก็ล้วนทำอาชีพนี้ทั้งนั้น”

เวย์เจ็ซซี่ส่งสายตาดูแคลนให้เขาแล้วเดินเข้าไปในห้องสอปากคำ กานเฟิงฉือรีบตามไป คนอื่นๆ ในแผนกตรวจสอบอยู่ด้านนอก เขาซึ่งนั่งลงตรงคอมพิวเตอร์ด้านหน้าเวย์เจ็ซซี่แล้วบอก “ผมมาจากบันทึก”

เวย์เจ็ซซี่จึงจำต้องนั่งลงทางฝั่งใต้ไวโตว เขารินน้ำให้ลูกชายจากนั้นก็ขึ้นไปเที่ยวหรรณ “คนนี่คือหัวหน้าเชียว ตอนนี่ลูกเป็นพยาน บอกเรื่องที่เห็นเมื่อคืนกับเขาหนึ่งรอบ”

“นี่คือคุณลุงนี่นา”

“ตอนนี้ไม่ใช่คุณลุง เรียกเจ้าหน้าที่เชียว”

“อ้อ สวัสดีละ เจ้าหน้าที่เชียว”

ไวโตวรู้ความอย่างยิง เวย์เจ็ซซี่ว่าอย่างไรเขาก็เรียนรู้รู้อย่างนั้น ทักทายเชียวหรรณแล้วเริ่มเล่าประสบการณ์ของตัวเอง

ความสามารถในการบรรยายของเด็กน้อยยังไม่คล่อง ระหว่างเล่าจึงมีติดขัดอยู่บ้าง เรื่องเดียวเล่านานกว่าครึ่งชั่วโมงถึงจบ กานเฟิงฉือจดบันทึก เขารู้ว่าก่อนเสียชีวิตเฉียวเฟยไปห้องน้ำแต่เพิ่งรู้ว่าหมอนั้นมีการโต้เถียงกับคนอื่นในห้องน้ำด้วย

เนื่องจากไวโตวทำเสื้อผ้าเฉียวเฟยสกปรก เด็กน้อยรู้สึกว่าการทำแบบนั้นไม่ค่อยถูกต้องนักก็เลยแอบตามเฉียวเฟยไปห้องน้ำเพราะอยากขอโทษ ใครจะรู้ว่ามีคนโต้เถียงแล้วลงมือกับเขา ไวโตวหลบอยู่ด้านหนึ่งเห็นคนผู้นั้นผลักเฉียวเฟยล้มลงกับพื้นทั้งยังกระชากกระเป๋ามาหรือคัน เฉียวเฟยถูก

ต่อจันต้องกุมหัวหมอบอยู่บนพื้นไม่กล้าขยับ ต่อมาคนผู้นั้นก็โยนกระเป๋าคืนให้ เอ่ยเตือนอีกหลายประโยคถึงค่อยจากไป

ทั้งคำบอกเล่าของไต้โต้ว กานเฟิงก็คิดถึงในใจว่าบางทีเจียวเพยอาจไม่ใช่ไม่กล้าขยับ แต่เวลานั้นพิษในร่างกายเขาเริ่มออกฤทธิ์จึงไม่อาจขัดขืน ทว่าหลังเหตุการณ์เขาพบว่าของในกระเป๋าทูกคนผู้นั้นหยิบไปถึงได้พรวดพรวดวิ่งออกจากงาน...

เชียวหรานถาม “เขาเตือนว่าอะไร?”

“พี่ชายคนนั้นดูเหมือนต้องการของบางอย่าง อืม...คนเลวไม่ให้เขาทั้งยังหัวเราะเยาะเขา พี่ชายเลยโกรธมาก ด่าเขาว่าสันดานเสีย ยังบอกอีกว่าเขามีชีวิตอยู่ได้...อืม มีชีวิตอยู่ได้ไม่นานแน่”

“เห็นคนทะเลาะกันลูกยังไม่หลบ เจ้าเด็กบื้อเอ๊ย” เว่ยเจิ้งอึ้งย้งศีรษะลูกชายแล้วเอ่ยดำนิ “คราวหน้าจำไว้ว่าเห็นคนทะเลาะกันต้องรีบวิ่งหนีเข้าใจไหม?”

“แต่ผมไม่กลัวนี่นา เวลาปะปาทะเลาะกันที่บ้านรุนแรงกว่านี้อีก
ฮือ...”

ปากไต้โต้วถูกปิดทันที เว่ยเจิ้งอึ้งย้งมองไปทางเชียวหราน

“หัวหน้าเชียว ยังมีคำถามอยากถามเขาอีกไหม?”

“ไต้โต้ว จำหน้าตาพี่ชายคนนั้นได้ไหม?”

“จำได้ฮะ เขาหล่อมาก!”

ไต้โต้วตัวเล็ก ชายคนนั้นไม่สังเกตเห็นเขาโดยสิ้นเชิง ต่อคนเสร็จก็รีบร้อนจากไป แต่ไต้โต้วดูเหมือนจะประทับใจเขามาก บอกว่าเขาหน้าตาหล่อเหลา ตัวสูง สวมชุดสูท ทั้งยังฉีดน้ำหอมจนหอมฟุ้ง

ในงานเลี้ยงมีแขกผู้ชายหลายสิบคน แต่ละคนบุคลิกดีเลิศ กานเฟิงก็

รู้สึกว่าคุณอาศัยแค่คำว่าหลอคำเดียวตัดสินได้ยากมากกว่าชายคนนั้นคือใคร
เว่ยเจิ้งอ้อเองก็คิดเหมือนกันจึงถาม “หล่อขนาดไหน หล่อกว่าปะป๊าไหม?”

“อืม หล่อกว่าปะป๊า!”

เห็นเว่ยเจิ้งอ้อหน้าดำทะมึน กานเฟิงฉือจึงกลั่นยิ้มปลอบ “เด็กๆ ก็
แบบนี้ พุดจาไม่ระวัง อย่าใส่ใจเลย”

ไต้วโต้วมองกานเฟิงฉือแล้วบอก “หล่อกว่าพี่ชายด้วย”

กานเฟิงฉือยิ้มไม่ออกแล้ว

ไต้วโต้วพูดต่อ “หล่อกว่าคุณลุง...มั้ง แต่หล่อสู้คุณลุงเล็กไม่ได้!”

กานเฟิงฉือไม่รู้ว่าลูกละที่ว่าหมายถึงใคร แต่ถึงกับมีคนทีหล่อเหลา
กว่าพวกเขาสามคน เขาจึงเสนอแบบอดไม่ได้ “ไม่งั้นเปิดวิดีโอตอนเฉียวเฟย
ไปห้องน้ำออกมาให้ไต้วโต้วลองชี้ตัวดู?”

“เปิดแล้ว แต่ไม่ชัด”

เว่ยเจิ้งอ้อหยิบแท็บเล็ต เปิดรูปภาพออกมา

บริเวณใกล้เตียงห้องน้ำโรงแรมติดตั้งกล้องวงจรปิดไว้ เว่ยเจิ้งอ้อ
ตัดภาพผู้ที่ผ่านมาช่วงก่อนและหลังที่เฉียวเฟยเข้าออก เพราะมุกกล้องจึง
เห็นเพียงเสี้ยวหน้าของคนที่ผ่านมา ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งคนหนึ่ง
ในจำนวนนั้นสวมหมวกทรงสูงจึงมองไม่เห็นหน้าตา

ดูจากเวลากับคำอธิบายของไต้วโต้ว กานเฟิงฉือรู้สึกว่าคนผู้นี้เข้าเค้า
ที่สุด เว่ยเจิ้งอ้อวางแท็บเล็ตลงตรงหน้า เด็กน้อยเอียงศีรษะมองอยู่ครู่หนึ่งก็
ส่ายหน้า

“ปะป๊า พี่ชายคนนั้นไม่ได้ใส่หมวก”

แต่ชายคนนั้นสวมหมวก อีกทั้งภาพก็ไม่ชัดเจน กานเฟิงฉือรู้สึก
ว่าการให้เด็กน้อยจำแนกนั้นลำบากเกินไปจริงๆ จึงเสนอ “หรือไม่งั้นให้แผนก

เทคโนโลยีปรับปรุงภาพให้ชัดขึ้นไม่ก็นำภาพถ่ายแชกผู้ชายทั้งหมดมาให้ดูไต่ดู

“คนที่ไปห้องน้ำไม่ว่าว่ามีแค่แชกในงานเลี้ยง”

“ผมเองก็คิดแบบนั้น ต้องเป็นแชกผู้ชายแบบไหนถึงจะหล่อกว่าพวกเราสามคนได้” กานเฟิงฉือค้นหภาพในแท็บเล็ตแล้วหลุดปากงืมงำ “ถ้ามีคนแบบนั้นจริงผมเตร็ดเตร่อยู่ในงานเลี้ยงนานขนาดนั้นไม่มีทางไม่สังเกตเห็น”

เซียวหรานเงยหน้ามองมาทางเขา ดวงตาสว่างเป็นประกาย กานเฟิงฉือถูกเขาจ้องจนขนลุก

“หัวหน้าเซียว คุณอย่ามองผมแบบนี้ ทุกครั้งที่หัวหน้าผมมองผมแบบนี้ ผมรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นหนูขาวในห้องทดลอง”

“เฟิงหลี่ไจ๋ นายพูดถูกแล้ว”

“ที่ว่าผมเป็นหนูขาว?”

“ไม่ใช่ ที่บอกว่าแชกในงานไม่มีคนหล่อขนาดนั้น”

เซียวหรานขอแท็บเล็ต เปิดภาพถ่ายนายแบบหลายคนที่เกี่ยวข้องงานเลี้ยงออกมา วางเรียงไว้ตรงหน้าไต่ดู

“ในนี้มีคนที่หนูว่าไหม?”

“มีๆ!” ไต่ดูไต่ดูยื่นมือน้อยๆ ขึ้นไปยังคนตรงกลาง “ก็คือเขา!”

กานเฟิงฉือขยับเข้าไปดูใกล้ๆ แล้วเกือบล้ม คนที่ไต่ดูชี้ขึ้นนั้นเขารู้จัก ไม่เพียงแค่เขาที่รู้จัก คนซึ่งอยู่ในนี้ล้วนคุ้นเคยกับชายคนนี้ เขาก็ือนายแบบสิงซิง!

เอาละ เขาสงบใจลงแล้ว ไต่ดูไต่ดูไม่ได้พูดผิด ในฐานะนายแบบที่ได้รับความนิยมมากที่สุดขณะนี้ สิงซิงโดดเด่นกว่าพวกเขาหลายคนที่นั่งอยู่ที่นั่นนิดหน่อยจริงๆ นั่นละ นอกจากนี้หมอนั้นยังเข้าร่วมงานเลี้ยงในฐานะนายแบบจึงไม่มีใครสังเกตเขาเป็นพิเศษ เนื่องจากทุกคนล้วนเคยชินกับความ

หล่อเหลาของเขา

เว่ยเจิ้งอ้อเอ่ย “ถ้าเป็นเขาก็เข้าใจได้ ดาราพวกนี้ย่อมต้องมีเรื่องที่ทำให้ใครรู้ไม่ได้อยู่มากมาย อีกทั้งยังไม่กล้าให้บริษัทที่เซ็นสัญญา รู้ ดังนั้นถึงได้แอบจัดการเอง”

กานเฟิงฉือรีบชูมือ กล่าวกับเซียวหราน “หัวหน้าเซียว ผมลุยเอง!”

“นาย?”

“ผมสนิทกับสิ่งซึ่งมาก สอบถามได้สะดวก อีกอย่างตอนนี้ทุกคนออกปฏิบัติการกิจกันหมดมีแค่ผมที่ว่าง”

เซียวหรานไม่พูดอะไรเพียงส่งสายตาให้เว่ยเจิ้งอ้อ หลังเขาพาได้วโตวออกไปเซียวหรานจึงลุกขึ้น กานเฟิงฉือร้อนใจรีบเดินตามแล้วเอ่ยหวานล่อม “ถ้าคุณกังวลว่าหัวหน้าผมจะไม่เห็นด้วย ผมติดต่อเขาได้ ว่าไปแล้วครั้งนี้ก็เกิดขึ้นตอนผมออกปฏิบัติการกิจเพราะฉันยอมมีหน้าที่ไปตรวจสอบ”

“ก่อนตรวจสอบคนอื่นควรตรวจสอบนายก่อน”

“หา?”

“เมื่อคืนคนที่มีความขัดแย้งกับเจียวเฟยดูเหมือนจะไม่ได้มีแค่สิ่งซึ่งแต่ยังมีนายด้วย”

กานเฟิงฉือนี้ก็ออกทันที เขาลูบศีรษะ “ดูเหมือนจะมี...มี...เรื่อง...แบบนั้น...”

“ทำไมนายถึงไม่รายงานตั้งแต่แรก?”

“หัวหน้าเซียว ผมไม่ได้ตั้งใจปิดบังจริงๆ นะ ผมลืมนไป พอยุ่งขึ้นมาผมก็ลืมนไปว่ามีเรื่องนี้ด้วยเลยตัดตัวเองออกโดยอัตโนมัติเพราะผมรู้ตัวว่าผมไม่ใช่ฆาตกรใจ”

“ใครยืนยันได้?”

กานเฟิงฉือพูดไม่ออก พอถูกเชียวหรานจ้องเขาก็หัวร้อนขึ้นมาพูดเสียงดัง “หัวหน้าผมไงละ ผมขอรับรองด้วยชื่อเสียงของเขาเลยว่าผมไม่เคยทำเรื่องทำลายภาพลักษณ์ตำรวจ!”

“ชื่อเสียงเขา? เฮอะ”

กานเฟิงฉือรู้สึกว่ตอนนี้หัวหน้าแผนกเขาก็โดนลากมาดูถูกด้วยแล้วยังดีที่เชียวหรานไม่ได้เฟิงเล้งเขาแต่ถามปัญหาระหว่างเขากับเฉียวเฟย กานเฟิงฉือเล่าตั้งแต่ต้นจนจบทั้งหมดไม่กล้าปิดบังแม้เพียงนิด

รอเขาเล่าจบแล้วเชียวหรานจึงเอ่ย “ให้เฟิงเจิ้นบันทึกปากคำนายทุกอย่างต้องทำตามขั้นตอน”

“นั่นเรื่องส่งผมไปตรวจสอบล่ะ?”

“นายต้องเลี้ยงข้อสงสัย เว้นแต่ว่า...มีคนยินดีรับรองให้นาย”

เชียวหรานบอกด้วยรอยยิ้ม กานเฟิงฉือจำต้องยิ้มเอออตามไปด้วย ทว่าในใจกลับปกลุมไปด้วยเมฆดำทะมึน นาที่นี้เขารู้สึกแล้วว่าที่จริงเชียวหรานกับหัวหน้าเขาเป็นคนบนทางเดียวกัน เนื่องจากพวกเขาต่างก็หน้าเนื้อใจเสือด้วยกันทั้งคู่

“หัวหน้า หัวหน้า คุณฟังผม ครั้งนี้ผมไม่ได้อยากรบกวนคุณจริงๆ เป็นหัวหน้าเชียวหรานบอกว่าผมมีข้อน่าสงสัย ถ้าคุณไม่ออกหน้าผมก็เคลื่อนไหวโดยอิสระไม่ได้ อย่างมากคุณช่วยผมครั้งนี้ไว้ผมเลี้ยงข้าวคุณ...”

บนทางไปสตูดิโอกานเฟิงฉือขับรถไปก็ยังไม่ลืมอธิบายกับเชียวหลานเฉา ใบหน้าของหัวหน้าสงบนิ่ง ฟิงเบาะดูโทรศัพท์มือถือ ท่าทางแบบนี้ทำให้กานเฟิงฉือยิ่งวิตกหนัก

“หรือไม่ว่ควรวินหน้าถ้ามีคนลักพาตัวคุณจริงผมยอมช่วยจ่ายเงินค่า

ไถ้ให้คุณ”

“หุบปากปี่จ้อของนายชะเพ็งหลี่ใจ! ล้านเดียนนายยังไม่ยอมเอาออกมาเลย” สายตาที่เขียวหวานเขม่ามองเขาเต็มไปด้วยแววเหยียดหยาม “ได้ยินว่านายยังใช้ชื่อฉันไปรับรองความประพฤตินายด้วย”

“ไม่มีเรื่องแบบนั้น ที่ผมพูดคือ ‘ชื่อเสียง’ ไม่ใช่ ‘ชื่อ’”

“เหอะๆ”

“อีกอย่างนะหัวหน้า ถ้าผมถูกสงสัยว่าเป็นฆาตกรคุณเองก็ขายหน้าใช่ไหมล่ะ คุณไม่มีทางปล่อยให้ลูกน้องถูกใส่ร้าย เพราะฉะนั้นการหาฆาตกรให้เจอโดยเร็วที่สุดจึงเป็นสิ่งจำเป็น”

“สิ่งซึ่งอาจไม่ใช่ฆาตกร”

“เรื่องแบบนั้นต้องถามถึงจะรู้ ตอนเข้าคุณยังสั่งสอนผมอยู่เลยว่าจะไม่ไปทำเพราะเป็นเรื่องไร้ประโยชน์ไม่ได้ การสืบคดีต้องทำโดยตั้งมั่นอยู่บนความจริงไปที่ละนิด”

รถขับมาถึงสตูดิโอแล้ว กานเฟิงฉือกำลังจะลงจากรถแต่เขียวหวานเขม่าเรียกเขาไว้

“นายคิดแล้วหรือว่าจะถามยังไง?”

“หาข้ออ้างเรียบร้อยแล้ว”

กานเฟิงฉือถูกระดากในมือ ด้านในใส่ชุดราตรีที่หลินจื่อเหยียนยืมไป เขียวหวานเขม่าก้าวลงจากรถเดินตามมา “บอกไว้ก่อนนะ ทุกอย่างนายถามเอง ฉันมีสถานะเป็นแค่ผู้ปกครอง”

“ไม่มีปัญหา ติดตามหัวหน้ามานานขนาดนี้ เรื่องอย่างการหลอกลวงผมเรียนรู้จนคล่องตั้งนานแล้ว”

หลังบริษัทบันเทิงของสิงชิงอาศัยคดีก่อนหน้านี้สร้างกระแส ระยะนี้ เขาก็เรียกได้ว่ามีอิทธิพลคับฟ้า มีภาพยนตร์ละครต่างๆ ติดต่อมาไม่ขาดสาย ดีที่งานเฟื่องฉือกับเขาคลุกคลีกันจนค่อนข้างสนิท แค่ว่าโทรไปถามผู้ช่วยก็รู้ว่า หมอนั่นออกไปถ่ายโฆษณานอกสถานที่ ไม่นานก็หาตัวเขาได้ยากมาก

ตอนพวกเขาเข้าไปสิงชิงยังถ่ายภาพอยู่ งานเฟื่องฉือส่งชุดราตรีให้ผู้ช่วย กล่าวคำขอบคุณเล็กน้อย สุดท้ายก็เอ่ย “เมื่อวานผมเห็นคุณสิงเข้าร่วมงานเลี้ยงตระกูลเงินด้วย แต่ยังไม่ทันได้ทักทายเขาก็ออกไปแล้ว ระยะนี้เขาได้รับความนิยมมากยุ่งกับการวิ่งรอกอยู่หรือ?”

“ใช่แล้ว หลังจากนั้นก็มีปาร์ตี้ของเพื่อน พี่สึงเสร็จงานเครื่องประดับ ก็รีบออกไป ได้ยินว่าตอนหลังเกิดเรื่อง?” ผู้ช่วยสังเกตสีหน้างานเฟื่องฉือ ขณะเอ่ย น่าเสียดายที่นอกจากใบหน้ายิ้มแย้มของเขาแล้วก็มองอะไรไม่ออก จึงได้แต่บอก “โชคดีที่พี่สึงออกไปก่อน ไม่งั้นถ้าเขาถูกทำร้ายเข้าต้องแย่แน่”

“ปาร์ตี้ของเพื่อนคนไหนหรือ? มีปาร์ตี้ไม่ยอมเรียกผม ช่างแล้งน้ำใจจริงๆ”

“เอ่อ เป็นการคบหาส่วนตัว ฉันเองก็ไม่รู้แน่ชัด”

“คุณไม่ได้ตามไป?”

“ไม่ได้ไป ปาร์ตี้ส่วนตัวพี่สึงไม่ชอบให้คนนอกตามไป”

สิงชิงถ่ายเสร็จช่วงหนึ่ง ผู้ช่วยก็กระวีกระวาดวิ่งเข้าไปดูแล งานเฟื่องฉือ มองไปรอบๆ ทุกคนต่างง่วนอยู่กับงานของตัวเองไม่มีใครสนใจเขา สำหรับ เสี่ยวหลานเฉ่า...เขาหาเจออย่างรวดเร็ว หมอนั่นกำลังคุยเล่นอยู่กับสาวสวย คนหนึ่ง ดูเหมือนคุยกันสนุกสนานอย่างยิ่งเธอยังเป็นฝ่ายรินเครื่องดื่มให้ด้วย

งานเฟื่องฉือกลอกตา จนใจกับพฤติกรรมตีสนิทไปทั่วของหัวหน้าตัวเองอย่างยิ่ง

ฝั่งตรงข้ามมีเสียงดังขึ้น สิ่งซึ่งทำแก้วน้ำหลุดมือร่วงหล่นลงพื้น ผู้ช่วยรีบเก็บกวาด สไตลิสต์ทำท่าจะช่วยจัดทรงผมให้แต่เขาโบกมือปฏิเสธ ขอกระจกมาส่องแล้วจัดแต่งเอง

งานเฟื่องฉือเดินเข้าไป สิ่งซึ่งพอเห็นเขาก็ขยับกระจกออกพุดด้วยความแปลกใจ “นายมาได้ไง?”

“มาเชียร์คุณไฉ่ ดาราดังนี้ไม่เหมือนกันเลย ไปไหนก็ต้องมีสไตลิสต์กับช่างเสื้อส่วนตัวไปด้วย”

“เชื่อนายก็แปลกแล้ว”

“ก็ได้ อันที่จริงผมเอาชุดราตรีมาคืนถือโอกาสมาขอบคุณคุณด้วย”

“ถ้าฝีมือการโกหกของนายยอดเยี่ยมเหมือนหัวหน้านาย บางทีฉันอาจเชื่อ”

สิ่งซึ่งเห็นบนแก้มก็ลุกขึ้นไปยังรถที่จัดไว้ให้ตัวเองโดยเฉพาะ งานเฟื่องฉือเดินตามไป นั่งลงตรงข้ามเขาอย่างคุ้นเคย

สิ่งซึ่งคั่นกล่องยาออกมาจากในลิ้นชัก กินยาลงไปกับน้ำ เป็นยาแก้ไอเสบระจับปวด งานเฟื่องฉือถาม “ไม่สบาย?”

“อืม ปวดหัว ถ้าไม่ใช่เพราะกำหนดตารางไว้แล้ว วันนี้จริงๆ ก็ไม่อยากมา”

สีหน้าสิ่งซึ่งไม่ค่อยดีนัก ในดวงตามีเส้นเลือดฝอยต้องอาศัยสีตาพรางไว้ รอยเครื่องสำอางบนใบหน้าก็เข้มกว่าปกติ ขนาดคอเสื้อยังเปื้อนชวนให้สงสัยว่าเขาโบกเป้งหนาขนาดไหน งานเฟื่องฉือรู้สึกโชคดีเหลือเกินที่หัวหน้าของเขาแค่หลงตัวเอง ถ้าหมอนั้นลุกขึ้นมาแต่งหน้าแบบนี้ทั้งวันก็ชวนให้รับไม่ได้จริงๆ

“คุณเปลี่ยนทรงผม? ทรงวันนี้ไม่ค่อยเหมือนเดิมเลย”

พอถูกถามถึงซิงก็ยกมือลูบเส้นผมตัวเองบ่นพึมพำ “ผู้กำกับขอ บอกว่าตอนนี้อาคารเกาหลีชอบไวกวมน้ำม่านาๆ แบบนี้ให้ฉันลองทำดู ไม่ว่าอะไรก็ชอบทำตามกระแสไปหมดไม่ดูเอกลักษณ์ของแต่ละคนเลย โง่งาลิ้นดี”

“นั่นสิ พวกคุณทำงานในวงการบันเทิงก็ไม่ง่ายเหมือนกันนะ”

“เฮอะ มาว่าเรื่องเป็นการเป็นงาน ทุกคนเป็นเพื่อนกันนายไม่ต้องอ้อมค้อม นายตั้งใจมาถามเรื่องคดีละสิ? ก็คือปาปาร์ตีสเฮงชวยที่ถูกฆ่าในงานแสดงเครื่องประดับของตระกูลเงินเมื่อคืน”

“คุณพูดแบบนี้ต้องเคยมีความบาดหมางกับเขาแน่”

“ความบาดหมางนะไม่มีหรอก แต่เขาชอบแฉเรื่องนั่นเรื่องนี้เป็นประจำ ทำให้คนโคตรอยากราดเขา เมื่อคืนเขาถึงกับสะกดรอยตามฉันไปงานเลี้ยง ฉันเลยตักเตือนเขาไปนิดหน่อย”

“เกี่ยวกับเรื่องนี้คุณคงเข้าใจผิดแล้ว เขาไปเพราะจะชมขุมผมต่างหาก”

“นายมีจุดอ่อนอะไรอยู่ในมือเขานั่นหรือ?”

“แค่เรื่องเหลวไหลไม่มีมูลนะ ก็เหมือนคุณ ของคุณคืออะไร?”

“ฉันจะมีอะไรได้ ก็ต้องเป็นแฉชีวิตส่วนตัวบางอย่าง นายรู้ไหมมีประโยคหนึ่งกล่าวว่า...คางคกกระโดดขึ้นหลังเท้า แม้ไม่กัดแต่ก็น่าขยะแขยง นี่ก็หมายถึงคนแบบเขา”

“แต่คุณจะทำลายคนส่งเดชไม่ได้” กานเฟิงฉือบอก ถึงแม้ตอนนั้นตัวเขาเองก็อยากจะอัดเฉียวเฟยสุดๆ เหมือนกันก็ตาม

ซิงซิงไม่ปริปาก มองเขาอย่างระมัดระวัง กานเฟิงฉือพูดต่อ

“อย่าดูถูกความสามารถในการสืบสวนของตำรวจอย่างพวกเรา มีคนเสียชีวิตพวกเราต้องตรวจสอบทุกคนที่เคยติดต่อกับเขา คุณเคยลงมือกับเขา เคยรื้อกระเป๋าก่อนเขาเสียชีวิต”

“ฉันไม่ได้ดูถูกพวกนาย ฉันแค่ไม่คิดว่าพวกนายจะสืบได้เร็วขนาดนี้”

เห็นงานเพิ่งจ็องรู้แล้วสิงซิงก็ไม่คิดปิดบังอีก จดนูหรือสูบหนึ่งมวนแล้วบอก “ถูกต้อง เขาแอบถ่ายภาพฉัน ขนาดฉันเข้าห้องน้ำเขายังแอบถ่าย นายว่าแบบนี้ควรต้อยไหมล่ะ? ฉันก็เลยต้อยเขา จากนั้นค่อยหยิบกล้องถ่ายรูปในกระเป๋าเขาติดมือมา ตอนแรกคิดจะทุบให้แตกแต่ไม่ว่ายังไงฉันก็เป็นบุคคลสาธารณะ ดีไม่ดีจะกลายเป็นถูกแฉกั๊ด เพราะงั้นสุดท้ายฉันเลยแค่ตั้งการ์ดในกล้องเขาทิ้ง”

“ที่จริงในกระเป๋าเขายังมีการ์ดสำรอง”

ทันทีที่ได้ยินคำพูดนี้สิงซิงก็หน้าเปลี่ยนสี รีบถามทันที “มีรูปฉันบ้างหรือเปล่า?”

“ไม่มี อย่างน้อยก็ไม่มีรูปคุณตอนเข้าห้องน้ำ”

สิงซิงผ่อนลมหายใจโล่งอก แบบมือบอก “งั้นก็ดี เขาตายแล้วถ้ามีภาพอะไรเผยแพร่ออกไปถึงฉันอยากสั่งสอนเขาก็หาคนไม่เจอ”

“คุณใส่ใจขนาดนี้เพราะรูปคุณที่เขาถ่ายคือรูปคู่สาวละสิ?”

“เหอะๆ คนมีเสน่ห์อย่างฉันไม่มีสาวสวยมาเข้าใกล้เลยเชียวไหมล่ะ?”

“ผมรู้สึกว่าคุณกับหัวหน้าผมคือพี่น้องที่พลัดพรากจากกันไปหลายปี แต่ผมไม่มีทางอะลุ่มอล่วยให้คุณด้วยเหตุนี้หรอกนะ”

“ฉันรู้ แต่ฉันรับรองกับนาย ฉันไม่ได้ฆ่าเขา การรับมือกับคนแบบนั้นอย่างมากที่สุดก็อดสลักยก มอบบทเรียนให้เขาเล็กน้อย อีกอย่างเรื่องพวกนี้บริษัทฉันต้องจัดการแน่ ฉันไม่มีความจำเป็นต้องฆ่าคน”

ผู้ช่วยวิ่งมาเรียกสิงซิงบอกว่าต้องถ่ายต่อแล้ว สิงซิงขมวดคิ้ว ดีดกันนูหรือทิ้งด้วยท่าทางหงุดหงิด

เห็นเจ้าหนูหรือหล่นในรถ กานเฟิงฉือหงุดหงิดใจเล็กน้อย เขาไม่ถือเป็น
พวกรักสะอาดแต่สามัญสำนึกก็ยังมีอยู่จึงดึงทิชชูหลายแผ่นจากกล่องทิชชู
ทางด้านข้างคิดจะเก็บเจ้าหนูหรี ทว่าสิ่งซึ่งเข้าใจผิดเอ่ยขอบใจแล้วดึงทิชชูไป
ขยี้ดับกันหนูหรี จากนั้นก็โยนทิ้งแล้วกระโดดลงจากรถ

กานเฟิงฉือเรียกเขาไว้ “เมื่อคืนออกจากโรงแรมแล้วคุณไปไหนอีก?”

“อ้อ...ตอนแรกว่าจะไปปาร์ตี้ของเพื่อน แต่จู่ๆ ก็ปวดหัวขึ้นมา
กลางทางเลยเปลี่ยนใจกลับบ้านในนาที่สุดท้าย”

“ต้องเป็นปัญหาที่ผมทรงนี้แน่ๆ”

กานเฟิงฉือพูดเหน็บแนม สิ่งซึ่งมองผู้กำกับที่อยู่ฝั่งตรงข้ามแล้วทำ
สีหน้าอับจนปัญญาก่อนจะเดินจากไป กานเฟิงฉือก็ก้าวลงจากรถเช่นกัน
มองเห็นก้อนทิชชูถูกทิ้งอยู่พลันรู้สึกว่าการพฤติกรรมโยนทิ้งส่งเดชแบบนี้ช่าง
เหลือทนจริงๆ เขาจึงเก็บขึ้นมาใส่กระเป๋า แล้วมองหาถังขยะเพื่อโยนทิ้ง

ไม่ทันหาถังขยะพบเขาก็เจอเข้ากับหัวหน้าแผนกก่อน เขียวหลานเจ้า
คุยเล่นกับเด็กสาวจบแล้วเดินมาถาม “ได้อะไรบ้าง?”

“เขาบอกว่าเฉียวเฟยแอบถ่ายรูปเขาเพราะงั้นถึงได้ชกต่อยกัน ผม
รู้สึกว่าเขาไม่ใช่ฆาตกรแต่เขาน่าจะยังมีเรื่องที่ไม่ได้บอก”

“คลุกคลีอยู่ในวงการนี้มาไม่น้อยจะเผยไฟ่ตายให้นายเห็นหมดได้
ยังงั้น?”

“งั้นคุณสอบถามได้อะไรบ้าง?”

“ทำสปาน้ำอุ่นทุกคืนดีต่อผิวพรรณ”

ได้รับการมองค้อนของกานเฟิงฉือ เขียวหลานเจ้าก็เสริมเพิ่ม

“ทุกวันสิ่งซึ่งก็ทำแบบนี้ นี่คือการที่ช่างแต่งหน้าของเขาบอก”

“เด็กสาวที่พูดคุยกับคุณแบบมีความสุขสุดๆ คนนั้น?”

“ใช่ เธอยังบอกด้วยว่าสิ่งซึ่งให้ความสำคัญกับการนอนมาก ก่อนนอนต้องบำรุงความงาม”

“นั่นเมื่อคืนเขาต้องไม่ได้ทำแน่”

“มองออกอยู่ว่าสภาพจิตใจเขาไม่ดี”

“เขาบอกว่าเมื่อคืนปวดหัว เมื่อกี้ผมยังเห็นเขากินยาแก้ปวดด้วย คุณคิดว่าเขาเป็นฆาตกรหรือเปล่า?”

“ก่อนเจอเบาะแสมากกว่านี้ฉันจะไม่ออกความเห็น”